KUUROJEN LEHTI

Tidskrift för Döva

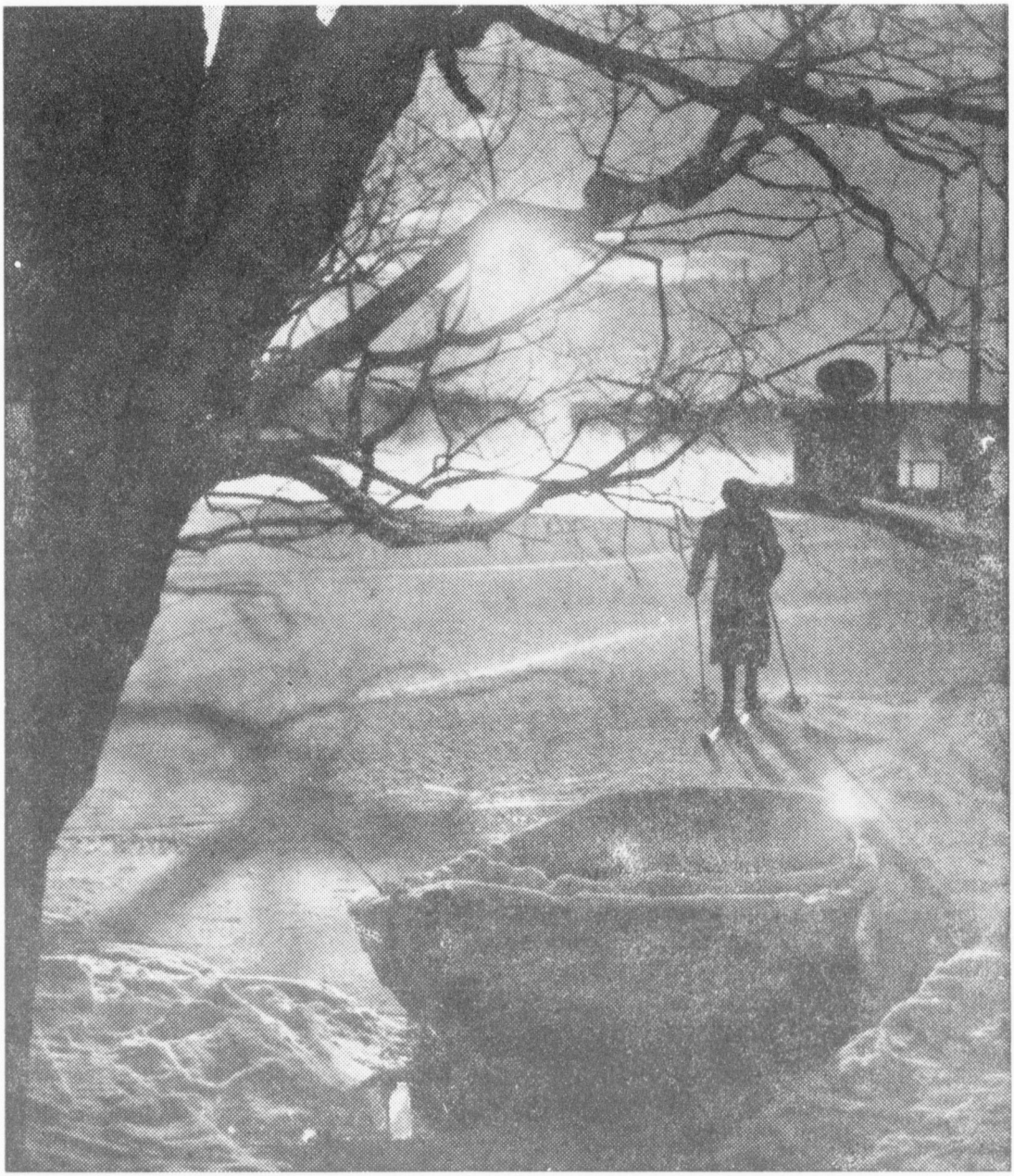

HELMIKUU
FEBRUARI

N:o 2 - 1953

Kuurojen Valistustalon Rahankeräys

on päättynyt. Kiittäen kaikkia kerääjiä ja lahjoittajia pyydämme keräyslistat — tyhjätkin — palauttamaan meille heti

KUUROJEN VALISTUSTALON RAHANKERÄYS

Postisiirtotili 22240. Helsinki, Liisank. 27 E 10

Penninginsamling för de Dövas Centralgård

är slutförd. Vi tacka samtliga insamlare och donatorer samt anhålla om att insamlingslistorna — även de tomma — returneras till oss med det snaraste.

DE DÖVAS CENTRALGÅRDS PENNINGINSAMLING

Postgiro 22240. Helsingfors, Elisabetsg. 27 E. 10

OY SURDUS AB:n VARSINAINEN YHTIÖKOKOUS

pidetään Hels. Kuur. Yhdistyksellä, Liisank. 27 A 8:ssa lauantaina maaliskuun 21 p:nä klo 15. Esillä yhtiöjärjestyksen 9 §:n määräämät asiat.

Valtakirjojen tarkastus suoritetaan samassa paikassa puoli tuntia ennen kokouksen alkua.

HUOMATTAVAA!

Käykää perimässä **osinkonne** edellisiltä vuosilta yhtiön konttorista Aleksanterinkatu 12. Avoinna arkisin 9—16, lauant. 9—13. Samalla vanhoja osakkaita kehoitetaan noutamaan v:n 1951 osakeannissa annetut **uudet osakekirjat,** elleivät niitä ole vielä saaneet. Valtakirja tulee olla sillä, joka toisen puolesta haluaa nostaa osingot tai noutaa osakekirjat.

Verovapaita yhdistyksiä kehoitetaan lähettämään valtionverolautakunnasta saatavat todistukset siitä, että yhdistys on verovapaa, ennen maaliskuun 15 päivää yhtiön konttoriin, koska muuten osingosta pidätetään säädetty valtionvero.

Johtokunta.

OY SURDUS AB:s ORDINARIE BOLAGSMÖTE

försiggår å Helsingfors Dövas Förening, Elisabetsg. 27 A 8 lördagen den 21 mars kl. 15. Behandlas de i bolagsordningen, § 9, upptagna ärendena.

Granskning av fullmakterna sker i samma lokal en halv timme före mötets början.

OBSERVERA!

Avhämta Edra **dividender** för föregående år å bolagets kontor, Alexandersg. 12. Öppet vardagar 9—16, lörd. 9—13. Samtidigt uppmanas gamla aktionärer att avhämta **de nya aktiebreven,** vilka utgivits i samband med emissionen år 1951, ifall ej breven redan erhållits. Fullmakt bör företes ifall annan person än ägaren lyfter dividenden eller avhämtar aktiebreven. Förening, vilka åtnjuter rätt att lyfta dividenden **utan skatteavdrag,** böra före den 15 mars till bolagets kontor insända från statens skattenämnd härför erhållet intyg. I annat fall innehålles lagstadgad statsskatt å dividenden.

Styrelsen.

KUUROJEN LEHTI

SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y:n ÄÄNENKANNATTAJA

HELMIKUU | 58. VUOSIKERTA | N:o 2 · 1953

HIUKAN KUULOLAITTEISTA

Kaikki ovat kai lukeneet ilmoituksia kuulolaitteista joilla noin 80 % huonokuuloisista tulee autetuksi niin että voivat kuulla tyydyttävästi. Ehkä monet ovatkin käyneet niitä kokeilemassa mutta meistä varsinaisista kuuroista vain harvat ovat siinä onnellisessa asemassa että voivat niillä kuulla. Minäkin kuulun niihin joilla ei ole tarpeeksi kuuloa jäljellä että minulle olisi apua noista pienistä ja siroista helposti mukana kuljetettavista laitteista. Sen totesin kokeillessani kaikkia mahdollisia kaupassa myytäviä kuulokojeita. Myös kuulon mittaus osoitti että minulla ei ollut mahdollisuutta kuulla niillä. Mutta minussa kyti kuitenkin toivo. Olin perehtynyt radiotekniikkaan ja tiesin että oli mahdollista rakentaa niin voimakas vahvistin että voisin sillä kuulla. Tätä olettamustani tuki se että kuulin puheen ja musiikin painaessani korvan lähelle kovaäänistä. Matkustin Helsinkiin ja ostin radioliikkeestä mikrofonin, radioputkia ja muita radiotarvikkeita vahvistimen rakentamista varten. Aikaisemmin olin jo rakentanut itselleni radion, jolla hyvin kuulen. Vahvistimen rakentaminen ei siis minulle tuottanut suuriakaan vaikeuksia. Laskelmani eivät tässä pettäneetkään. Kuulin tuolla vahvistimella tyydyttävästi puheen kun joku puhui mikrofoniin. Kuulokkeena käytin pientä kovaäänistä jonka pitkään johtoon kiinnitettynä voin nostaa korvalle. Tällainen kovaääninen oli pienintäkin kokoa olevana melko raskas ja hankala kapine ja pysähdyin pohtimaan eikö olisi mahdollista rakentaa kuuloketta joka kestäisi kovempiakin ääniä. Tiesin että kaupassa olevat tavalliset kuulokkeet eivät kestäisi niin suuria sähkövirtoja ja että ne pääteputken anodipiiriin kytkettynä palaisivat. Kerran pälkähti radioliikkeessä päähäni ostaa kuulokojeen kuuloke tehdäkseni sillä kokeiluja. Tämä on kyllä melko kallis kapine, mutta kotona sain voittamattoman halun kokeilla sitä pääteputken perään kytkettynä silläkin uhalla että se palaisi. Tämä kuuloke, joka on Oticon tehtaan luujohtokuuloke, on niin pieni, että se on vain noin sormenpään kokoinen. Kiinnitin kuulokkeen korvan taakse ja työnsin rohkeasti sähköiskujenkin uhalla johdonpäät päätemuuntajan käämien päihin, ensin suurohmiselle, sitten pinohmiselle puolelle. Mitä kuulinkaan silloin. Ääni tuli niin selvänä ja kirkkaana että olin aivan haltioissani. Tuntui kuin olisin vuosikymmenien kuurouden jälkeen saanut kuuloni takaisin. Ihmeekseni kuulokekin kesti. Nyt olin tyytyväinen. Olin saavuttanut päämäärän, johon pyrin. Voin kuunnella radiota häiritsemättä toisia katkaisemalla kovaäänisen ja kuuntelemalla kuulokkeella, jolla kuuntelu voi tapahtua niin hiljaisesti, etteivät muut huoneessaolijat (kuulevat) kuulleet muuta kuin kärpäsen surinaa muistuttavaa ääntä. Tämä oli minulle hyvin suurimerkityksellinen. Tähän asti oli minua kiusannut se että minun täytyi radion kovaäänisen pauhinalla häiritä toisia. Nyt ei ollut enää siitä pelkoa. Voin kuunnella radiota vaikka toisten samassa huoneessa olijain nukkuessa.

Viime kesänä näin radioliikkeessä vahvistimen, joka oli rakennettu saman periaatteen mukaan kuin itse olin aikaisemmin rakentanut. Ajattelin että vihdoinkin ovat tehtaat oivaltaneet ryhtyä rakenta-

maan voimakkaampia kuulokojeita. Ostin sen koska huomasin, että sen tehoa voi lisätä moninkerroin nostamalla anodijännitettä pääteputkessa lähelle maksimia. Se oli nimittäin asetettu toimimaan vain 1/3 jännitteellä. Tästä sainkin hyvän omaan käyttööni soveltuvan kuulokojeen. Se on kyllä melko iso kooltaan, 5×15×20 cm, mutta kuitenkin esim. laukussa helposti mukana kuljetettavissa. Siinä on mikrofoni asennettuna samaan koteloon vahvistimen kanssa. Kuuloke on tavallisen radiokuulokkeen kokoinen, mutta se on käämitty niin paksulla langalla, että se kestää yhtä voimakkaita ääniä kuin tavallisen radion kovaääninen. Olenkin käyttänyt sitä myös radiota kuunnellessani kytkettynä pääteputken anodipiiriin ja on se kaikesta päättäen paljon kestävämpi kuin aikaisemmin mainitsemani luujohtokuuloke, mutta niiden kytkentä radioon on vain hiukan erilainen. Luujohtokuuloke on pienohminen ja se kytketään päätemuuntajan pienohmiselle puolelle, samalle puolelle kuin dynaaminen kovaääninen. Ryhmäkuulokojeen kuuloke on taas suurohminen ja se toimii vain kytkettynä suurohmisesti, jollainen on päätemuuntajan ensiöpuoli ellei muuntajassa satu olemaan suurohmista toisiokäämiä. Tällöin on kuitenkin huomattava, että päätemuuntajan ensiöpuolella kulkee myös pääteputken tarvitsema varsin korkeajännitteinen tasavirta. Tämä voi kytkentähetkellä nousta jopa 400 volttiin. Tältä korkealta tasajännitteeltä kuitenkin vältytään kytkemällä kuulokkeiden ja muuntajan väliin kumpaankin johtoon n. 20,000 pikofaradin kondensaattorit, joiden koejännite läpilyönnin välttämiseksi tulee olla vähintäin 1500 volttia. Kondensaattorit eivät laske lävitseen tasavirtaa, mutta kylläkin äänijaksoisen vaihtovirran, joka tässä äänen voimakkuudesta riippuen voi vaihdella 10—100 voltin välillä. Kuulokkeen liitäntään radioon on mukavinta käyttää lisäkovaäänisen liitäntärasiaa pistokkeineen, kunhan ensin kytketään mainitsemani kondensaattorit muuntajan ja liitäntärasian välille. On huolehdittava siitä että kaikki sähköiset osat ovat hyvin eristetyt. Onkin edullisinta että kaikki mainitsemani kytkennät suorittaa asiantunteva radiomekanikko, joka jo ammattinsa vuoksi on perillä kaikista turvallisuusmääräyksistä.

Jos radiossa on liitäntärasia äänilevysoitinta varten voi sitä myös käyttää mikrofonivahvistimena, jolloin voi kuulla samassa huoneessa olijan puheen. Tällöin olisi kuitenkin käytettävä hiilimikrofonia muuntajineen ja paristoineen, samanlaista kuin puhelimessa. Hiilimikrofoni ei kaipaa paljon vahvistusta, joten radion kaksi viimeistä putkea riittävät antamaan sille tarpeeksi vahvistusta. Sen ääni on kuitenkin melko karkea ja äänialue kapea. Hyvän äänentoiston antaa kidemikrofoni, mutta siitä lähtevä värähtely on niin heikko, että se kaipaa erikoisen mikrofonivahvistinputken radiossa jo ennestään olevan kahden pienjaksoputken lisäksi.

Ylläolevasta jo selviää, että melkein umpikuurotkin voivat käyttää hyväkseen radiota, ja voinkin olla varma, että kaikki 100 prosenttisesti kuulevat äänen, mutta eri asia on pystyvätkö kaikki tajuamaan kuulemansa äänet. Ne, jotka ovat lapsuudestaan asti olleet kuuroja, eivät ainakaan aluksi pysty eroittamaan sanoja, mutta ahkera kuulon harjoittelu voi antaa tuloksia.

Mittauksilla on todettu, että kuurot kuulevat korkeita ääniä paljon huonommin kuin matalia. Kuulevilla on tilanne taas aivan päinvastoin. Radioissa onkin äänenväri säädetty kuulevien korvan herkkyyttä vastaaviksi. Niissä on korostettu bassoja ja vaimennettu korkeita ääniä. Kun melkein kuuro henkilö yrittää kuunnella radiota kuulee hän vain matalat eli harvajaksoisemmat äänet, jolloin ääni kuuluu omituisen karkeana ja epätäydellisenä ja sitä on vaikea tajuta. Jos sitävastoin vahvistettaisiin enemmän korkeita ääniä, muuttuisi ääni huonokuuloisellekin miellyttävämmäksi ja helpommin ymmärrettäväksi. Jos radiossa on äänenvärinsäätö, tulisi sen olla sellaisessa asennossa, jossa korkeat äänet vaimenevat vähiten. Jos tämä ei vielä riitä, on pienennettävä kovaäänismuuntajan yli kytkettyä kondensaattoria. Tällä on kuitenkin rajansa. Jos sitä pienennetään liikaa tai kokonaan poistetaan voi ääni ruveta vinkumaan, jolloin kondensaattoria on suurennettava. Näin voidaan saada kunkin korvalle sopiva äänenväri.

Kun tila ei salli laajempaa selostusta, kehoittaisin niitä, jotka haluavat kokeilla esittämiäni laitteita kääntymään asiassa kirjeellisesti tai henkilökohtaisesti puoleeni. Annan kyllä auliisti ohjeita kaikissa radioita ja kuulokojeita koskevissa asioissa.

Korialla, 10. 1. -53. *Sulo Tihula*

TÄMÄ NUMERO ON VIIMEINEN,

jonka saat, ellet vielä ole uudistanut tilaustasi tälle vuodelle. Tilaa ja kehoita ystäviäsikin tilaamaan

TELEVISIOPUHELIN KUUROILLE

Lontoossa 27. 8. 52 järjestetyssä suuressa radionäyttelyssä esitettiin myös televisiopuhelin. Tätä uutta laitetta ryhdytään kokeilemaan sekä lähi- että kaukolinjoilla.

Kuurot odottavat jännityksellä aikaa, jolloin he saavat avukseen televisiopuhelimen, joka tekee heille mahdolliseksi nähdä puhekumppaninsa kasvot vastaanottimesta ja siten lukea hänen suunsa liikkeistä. Myös voivat kuurot käyttää viittomakieltä keskenään puhelimessa keskustellessaan.

Elämäni hiljaisuudessa

1.

Wäinö Aaltonen

Runoilija Eino Leino sanoi kerran eräälle nuorelle ylioppilasneitoselle, joka tiedusteli, miksi runoilija seurusteli niin ahkerasti sen tunnetun juomaveikkojen ystävän, Bachuksen kanssa, että »kaiketi siksi, etten näkisi niin paljon pahaa ja murheellista ympärilläni.» No, ehkä se oli toisaalta leikinlaskua, mutta saattoi siinä olla tottakin toinen puoli.

Ei ole myöskään harvinaista, että joltakin tunnetulta mestarilta on puuttunut jokin täysin terveelle ihmiselle kuuluva aistin, mutta että hän silti — ja ikäänkuin juuri sen korvaukseksi — on kehittänyt ja syventänyt muita aistimiaan tavallista herkemmiksi ja näkee ja tuntee, mitä muut eivät näe ja mitä muut eivät tunne.

Jotakin tähän tapaan ajattelin, matkatessani Kulosaareen kuvanveistäjä, akateemikko Wäinö Aaltosen luo. Tunnetuista syistä emme voineet sopia tapaamisesta puhelinta käyttäen — Aaltosenhan on kova kohtalo syössyt täydelliseen kuurouteen —, mutta kokemuksesta tiesin, että niin paljon työtä ja niin kiirettä kuin hänellä useinkin saattoi olla, ei harminhäivääkään kuvastunut hänen kasvoiltaan, vaan siinä silmänräpäyksessä saattoi hän laskea taltan, saven tai siveltimen käsistään, tarjota lämpimän ja toverillisen kädenpuristuksen ja ryhtyä hiljaisena mutta kuitenkin vilkkaasti keskustelemaan maailman menosta, koski se sitten taidetta, urheilua, vanhoja muistoja tai tulevaisuuden suunnitelmia. Kaikkein tärkeimmissä asioissa, esim. sellaisissa, jotka tulevat painomusteen ikuistettaviksi, täytyy joskus käyttää kynää ja paperia mutta melko harvoin, jos vain hänen keskustelutoverinsa osaa huulilla-puhumisen taidon. Mestari ainakin osaa, olojen pakosta, sellaisen »lukemisen» taidon. Mutta voi olla kuuntelematta ja lukemattakin — ja on onnellinen omassa hiljaisessa maailmassaan.

Olisi ollut melko vaikeata yrittää sisälle tuohon valkoiseksi rapattuun, melkein kappelia muistuttavaan rakennukseen lähellä meren rantaa, ellei sisällä olisi sillä hetkellä ollut muitakin kuin mestari itse, mutta kun koputukseeni vastattiin heti oven avaamisella, niin arvasin ettei hän ollut yksin. Hämmästykseni oli kuitenkin melkoinen, kun huomasin atelierissa itse F. E. Sillanpään istuvan kuin jonkun vanhan testamentin patriarkan pitkässä mustassa takissa, baskerilakkeineen ja valtavine partoineen pienelle korokkeelle asetetulla »valtaistuintuolilla».

Kuvanveistäjäprofessori Väinö Aaltonen kotonaan Helsingin Kulosaaressa.

Tervehdysten jälkeen siirryimme kuvanveistäjän kanssa atelierin vieressä olevaan pieneen sivuhuoneeseen, jossa oli vain joitakin tauluja, tupakkapöytä ja pari nojatuolia avotakan ääressä. Sillanpää sai pienen lepohetken. Kuulin hänen hyräilevän ja kävelevän atelierissa nopein, lyhyin askelin.

— Muotokuvaako? kysyin ja nyökkäsin päälläni atelieriin päin.

— Niin, vahvisti Aaltonen, tarjoten »Chetesrfieldiä».

Tupakkapöydällä oli paperiliuska, nähtävästi jonkinlainen Sillanpään selitys Aaltoselle. Siinä olivat vain nämä sanat:

»Mun massani on maho — yhdellä laidalla omenapuita, toisella laidalla kuusi. F. E. Sillanpää.»

Katsoin kysyvänä kuvanveistäjään. Hän nauroi ja teki käsillään joitakin kuvaannollisia kaarevia liikkeitä.

Käyntini supistui sillä kertaa lyhyeksi, mutta seuraavana päivänä istuimme kuvanveistäjän kanssa kahden sivuhuoneen avotakan ääressä. Sytyttelin tulta puihin, mestarin täyttäessä mustuneen kahvipannunsa vedellä ja asettaessa sen kolmihaaraiselle

Väinö Aaltonen savimallia tutkimassa

rautaristikolle tulen päälle. Sitten vajosimme nojatuoleihimme ja seuraava vuorokeskustelu syntyi.

— Ohkonen on maininnut kirjassaan, että näit unen valmistaessasi Kivi-patsasta. Minkälainen se uni oli?

— Patsas oli jo aivan valmis, mutta päähän ja sen asentoon en ollut oikein tyytyväinen. Jouduin siihen aikaan tekemään joka vuorokausi työtä aamusta alkaen vähintään kello kahteen saakka yöllä ja olin silloin sekä henkisesti että ruumiillisesti väsynyt ja — kuitenkin vaivasi minua lakkaamatta tuo pää . . . Ajattelin: Kunpa saisin vaikkapa hetkisen nähdä sen plastillisen muodon. Kun sitten eräänä yönä lopen uupuneena nukahdin, näin unessa hyvin selvään korkealla taivaalla pilvien yläpuolella Kiven pään. Se oli niin selvänä, että jännityksestä olin noussut vuoteessani istumaan. Äitini oli herännyt ja sanoi, että minulla oli silmät olleet avoinna, mutta hän sai pitkälti herätellä, ennen kuin sai minut hereille. Nukahdin kuitenkin heti uudelleen, niin kuolemanväsynyt olin. Seuraavana päivänä sahasin Kiven pään pois ja muovailin uuden tilalle.

— Kiven ilme on patsaassa hyvin mietiskelevä. Ehkäpä itse tiedät, mitä hän siinä niin mietiskelee?

Aaltonen nauroi makeasti:

— Kaikkea mahdollista . . .

— Mikä hänen teoksistaan enimmän miellyttää?

— Seitsemän veljestä. Olen lukenut sen monta kertaa.

— Asiasta toiseen. Eikö isäsi, joka oli räätälimestari, tahtonut sinustakin ammattinsa jatkajaa?

— Isäni oli suuri idealisti. Hän, niinkuin koko perheemme, ymmärsi minua ja haluni taiteilijaksi. Vanhemmilleni ja opettajilleni olen ikuisessa kiitollisuuden velassa, sillä he tukivat kaikilla tavoin pyrkimyksiäni, ja vanhempani juuri olivat kuolemaansa asti sekä henkisenä, että aineellisena tukena. Isäni antoi niin viimeiseen penniin säästörahansa taiteeni tukemiseen, sekä kustansi Hirvensalon atelierini, että ainoastaan omat hautauskulunsa oli jättänyt säästöön.

Keskustelimme välillä urheilusta, sillä Aaltonen oli nuoruudessaan itsekin paininut hyvin ahkerasti ja seuraa urheilua vieläkin innokkaana sekä sanomalehdistä että katsomosta. Hänellä on myöskin varastossaan lukemattomia kulttuurikaskuja, joille kuulija saa makeasti nauraa.

Ja niin siinä iltapäivä hämärtyy illaksi. Avotakan hiillos on sammunut, mutta mustakylkinen kahvipannu on vielä kuumana. Mestari nauttii paljon mustaa kahvia . . . Ties kuinka monta kupillista silläkin kertaa tyhjensimme! Mutta olipa tullut tarinoituakin — paljon, ja kaikesta. Mieli keventyneenä ja katse ikäänkuin seestyneempänä lähdin tuosta suuren hiljaisuuden työpajasta, jossa suuri henki muovailee ja ajattelee . . . jatkuvasti, — jolle vuodet eivät vielä merkitse mitään . . .

Vilho Nenonen

Oletko tilannut

KUUROJEN LEHDEN

LASKIAINEN

Tiedättekö, miksi vietetään laskiaistiistaita? Jos ette tiedä niin kerrottakoon siitä tässä.

Laskiainen on katolisen kirkon kevätpaaston alkajaisjuhla, vuoden tärkeimpiä kirkkojuhlia, joka käsittää kolme paaston edellä käypää päivää, joista on otettu laskiaissunnuntai ja laskiaistiistai. Ruotsiksi käännettynä on laskiaistiistain nimitys Rasvatiistai.

Jo keskiajalla laskiaisviettoon liittyi huvitilaisuuksia, tanssiaisia, naamiohuveja ja monenlaista pilantekoa, josta kehittyi karnevaali. Pakanuudenaikaisesta talvijuhlasta on meidän päiviimme säilynyt laskiaisen yhteydessä taikauskoisia tapoja. Mainittakoon tässä muutamia.

Laskiaisena on tullut tavaksi syödä karjan ja viljan menestymiseksi sianlihaa ja -sorkkia ja laskiaispullia. Tulevia kohtaloita, naimaonnea y.m. ennustettiin eri tavoin. Vainajien kunnioittamiseksi oli laskaiaissaunassa oltava hiljaa.

Laskiaistiistaina päivällä ei saanut kehrätä, ettei tuuli veisi kattoja, ettei lehmäin jalat tulisi vialle tai hevoset rupeaisi ontumaan, etteivät lampaat tulisi hulluiksi ja ettei pellavaan kasvaisi rikkaruohoja.

Niinpä Pohj. Savossa vaimot rasvariekon syömisen jälkeen herkesivät kehräämästä, pesivät rukkinsa, sitoivat ne toisiinsa kiinni ja levittivät niiden päälle valkean lakanan. Siten uskottiin saatavan lammas- ja villaonnea.

Suonenjoella pestiin vain rukin lapa ja rukit pantiin karsinaan ja niiden päälle valkea lakana. Tällä tavoin uskottiin saatavan runsaasti pellavia ja hamppuja.

Vöyriläiset eivät laskiaisena kehränneet, etteivät lampaat saaneet pyörätautia. Rukit pestiin jopa seitsemän kertaa hyvän lammasonnen toivossa.

Laskiaispäivänä oli tapana lakaista tupa, joskus navettakin tarkasti ja moneen kertaan. »ettei tulisi kirppuja ja kärpäsiä ja ettei pellavaan kasvaisi rikkaruohoja». Koetettiinpa turmella naapurin pellavaonnea viemällä lattialta lakaistut tunkiot toisen talon puolelle ja uskottiin että silloin kasvoi toiselle talolle huonoja pellavia.

Huomattavin meno, jolla laskiaisena on koitettu edistää pellavan, hampun ja viljelyskasvien, vieläpä karjankin menestystä, on ollut mäenlasku ja laskiaisajo. Aikaisin aamulla, päivällä ja iltapimeään asti, lapset ja nuoret vieläpä aikuisetkin ovat laskeneet mäkeä suksilla, kelkoilla, reillä ja jäälohkareilla, jopa paikoin rukin lavoillakin. Toiset ovat ajaneet hevosilla pitkin teitä ja kujia. Hevosten valjaisiin on kiinnitetty runsaasti kelloja ja tiukuja. Ajajat ovat pitäneet kovaa melua ja huutaneet erilaisia laskiaishuutoja.

Kuka laskiaismäessä on pysynyt kaatumatta, tai kenen kelkka tahi sukset ovat kauemmaksi mennyt, pidettiin merkkinä siitä, että siihen taloon sinä vuonna kasvaa pisimmät pellavat.

Meillä laulettiin laskiaismäessä: »Pitkiä hamppuja, pitkiä pellavia. Naapurin pellavaonnea on yritetty laskiaismäessäkin turmella, huutamalla pahansuopia sanoja:

»Huroo, pitkiä pellavia kasvakoon,
toiseen taloon tuppurat, tappurat.»

Tuvassa istujat, katselijat y.m. saivat vain rikkaruohoja ja tappuroita.

Laskiaistiistaina piti naisten mennä valkoisissa vaatteissa mäenlaskuun. Ellei sellaisia vaatteita ollut, piti ainakin kääräistä lakana ympärilleen, että tulisi hyviä, pitkiä ja valkeita pellavia.

Laskiaistansseissa, kuka korkeammalle hyppäsi, sitä pitempää pellava kasvoi. Tästä johtui nimi: hyppästiistai.

Myöskin pitivät naiset tukkansa hajalla ja harjasivat sitä moneen kertaan jotta pellavasta tulisi pitkää.

Nuorilla ehkä on ollut tapana laskiaishuvien yhteydessä solmia keskenään tilapäisiä tai kestäviä suhteita ja mennä kihloihinkin.

Kolttain mailla on kolttain tavallinen kosimaaika kevättalven arkinen aika, sillä pyhänä paaston aikana ei saa »kosassa käydä», eikä häitä viettää. Keski-Euroopassa on taas laskiaisaika ollut suosittu häidenviettoaika.

Ja hauskaa laskiaista!

Koonnut *E. L:nen.*

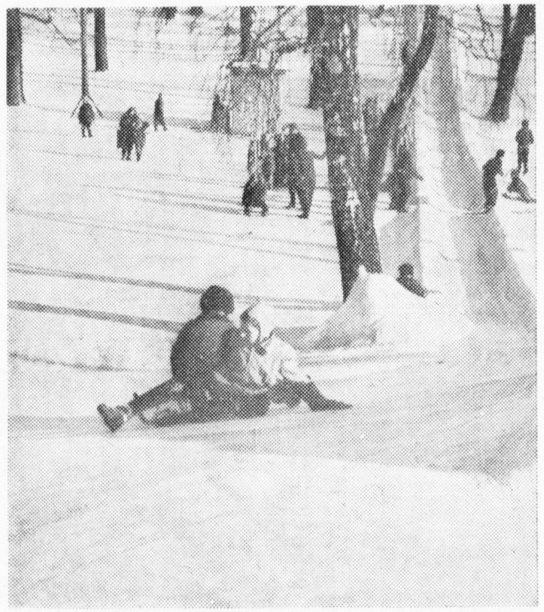

Kaupungin lapset nauttivat laskiaisesta.

MIKKO HÄYRINEN

haastattelutuolissa

Tällä kertaa joutui haastattelun uhriksi jäyhä maanviljelijä Mikko Häyrinen, Mikkelin kuurojen pää, jonka ympärille kiertyvät yhdistyksen toimintakuteet. Mikon silmänurkassa piilevä huumorin välke ja leppoisa olemus herättävät rauhoittavan luottamuksen tunteen ja avonaiseen tapaansa on Mikko valmis kertomaan kokemuksistaan, vaikeuksistaan ja työntuloksistaan.

— Olen kuullut, että olet muuttanut perheinesi kaupunkiin asumaan. Miltä tuntuu maanviljelijästä kaupunkielämä?

Mikko näyttää tuumivalta.

— Hieman outoahan se on kaupunkiolo, kun on tottunut maalla olemaan ja elämään, myöntää hän yksikantaan. Nykyään käyn viikottain työssä kotitalossa Joutsassa. Talo on vielä veljeni hallussa kokonaan, jakamatta.

Mikon kasvoilla näkyy käväisevän hillitty kaipauksen ilme.

— No, mikä sai lähtemään sieltä kotitalosta?

— Jos olisi ollut oma talo, en olisi lähtenyt, sanoo Mikko vilkastuen. Tässä on kuitenkin monta

— Se kuva tuli kuitenkin. Mikko ja Taimi perheineen. Kaksi lapsista ovat veljen lapsia.

mutkaa asiassa, jotka viimein saivat tekemään ratkaisevan päätöksen. Kuuroina jouduimme vaimoni kanssa kokemaan saman, mitä monet muut kuurot ovat kokeneet. Saimme huomata joka asiassa vetävämme lyhyemmän tikun. Vaimoni työtaakka kävi viimein ylivoimaiseksi, kun joutui hoitamaan suuren tilan karjatalous- ja sisätyöt oman perheen lisäksi.

— Ymmärrän asian, sanon ja ajatuksissani näen vilkkaan Taimi-emännän lentävän navetan ja keittiön väliä, siinä välillä lapsia hoivaten.

— Ei puhuta tästä asiasta enempää, Mikko sanoo. Odotetaan, miten järjestyy talon jakoasia.

— Ja Mikkelin kuuroilla on oma talo. Eihän asiasta ennakolta kuulunut mitään, kuinka se talo niin pian saatiin?

— Noin kolme vuotta sitten päätettiin asiasta ja pantiin toimeen rahankeräys. Tulos oli toivottua parempi ja niin on oma koti kuuroilla. Tänä vuonna on meillä jälleen keräyslupa läänissämme ja toivomme saavamme talomme kokonaan maksetuksi sen tuloksilla.

— Ja kuurot ovat tyytyväisiä?

— Ovat toki, Mikko myöntää. Meillä oli tosin ennen kuurojen koululla mahdollisuus järjestää kokouksia, mutta ymmärrettävästi on nyt toiminnallemme järjestynyt vapaammat ja suurisuuntaisemmat mahdollisuudet.

— Onko yhdistyksessänne paljonkin jäseniä?

— Nykyään on yli neljäkymmentä jäsentä ja toistaiseksi täytyy tyytyä vähän ahtaisiin tiloihin.

Tähdenväleja

INVALIIDIRAHAA

ovat kuurot heränneet hakemaan itselleen varsinaisesti vasta viime vuoden loppupuoliskolla. Jotkut kaukonäköiset kerkisivät anoa ja saada sen jo vuoden alusta alkaen. Useimpia kuuroja on kuitenkin hämännyt se, että kun heitä on tähän saakka pidetty vain 50 %:n invaliideina (verotuksessa), eivät he ole pitäneet mahdollisena invaliidirahan hakemista, mihin vaaditaan vähintään 67 %:n invaliditeetti (haitta-aste 2/3). Kuitenkin on hakemusta seuraavassa lääkärinlausunnossa (kaavake 2) otettu huomioon %:ia korottavina tekijöinä täyden kuurouden lisäksi kuuroudesta johtuva puhe- ja puheenymmärtämiskyvyn huononeminen, näkökyvyn alentuminen sekä kaikki muut viat, joten tavallisimmin kuuron henkilön invaliditeettiprosentti nousee 75—90 %:ksi.

Tästä huolimatta on tullut useita hylkäyspäätöksiä tapauksissa, joissa on todettu invaliidiprosentin nouseen yli 50:n mutta ei 67 %:iin (haitta-aste yli 1/2 mutta ei 2/3), johtuen lääkärien asiantuntemattomuudesta, ja siitä että monet lääkärit eivät ole ottaneet huomioon niinkin tärkeätä seikkaa kuuroille kuin näkökyvyn huononeminen, mikä pakoittaa käyttämään silmälaseja. Tämän huomioonottaminen olisi useimmissa tapauksissa kohottanut haitta-asteen yli 2/3, ja invaliidirahan saaminen olisi ollut varma.

Niiden kuurojen, jotka ovat saaneet hylkäyspäätöksen, ei kuitenkaan tarvitse hermostua. Valittaminen korkeimpaan hallinto-oikeuteen ei auttaisi vähääkään. On tehtävä uusi anomus ja täydennettävä se niillä tiedoilla, joita asianomainen katsoo voivansa esittää %:nsa lisäämiseksi.

Invaliidiraha ei ole mikään köyhäinavustus, eikä sen saaminen riipu tulojen suuruudesta tai pienuudesta. Edellytyksenä sen saantiin on, että hakija tekee itsensä ja perheensä elättämiseksi kykyjensä mukaista työtä. Invaliidirahaa ei voi saada sellainen invaliidi, joka ei tee työtä tai joka suorittaa sellaista taikka niin vähäistä työtä, ettei sillä voida katsoa olevan ilmeistä merkitystä invaliidin toimeentulolle. Se ei ole myöskään mikään vanhusten tai eläkeläisten turvaraha, vaan se on päinvastoin tarkoitettu sellaisille invaliideille, jotka vammastaan huolimatta ponnistelevat itse omalla työllään tai toiminnallaan hankkiakseen toimeentulonsa, aivankuin palkkioksi heidän uurastuksestaan etteivät joutuisi yhteiskunnan niskoille.

VEROALENNUKSISTA PUHEENOLLEN

on meillä vielä syytä huomauttaa, että ne kuurot, jotka ovat saaneet invaliidirahaa, ovat vähintään 70 %:n veroalennukseen oikeutettuja. Tällöin on välttämättä käytävä hankkimassa vakuutuslääkärin todistus, missä invaliditeetti on %:ssa määrätty. Tästä todistuksesta voi ottaa jäljennöksiä joka vuosi veroilmoituksia varten. Invaliidialennus verotuksessa on edelleenkin 100.000 markkaa, joten 70 %:n invaliidi voi saada 70.000 markan vähennyksen verotettavista tuloistaan, 75 %:n vastaavasti 75.000 markan jne.

Valitettavasti vakuutuslääkäreitä ei ole joka paikassa. Helsingissä on tällainen pätevä vakuutuslääkäri tri Jorma Larjanko, os.: Pohj. Hesperiank. 15, huon. 22 (puhelin Helsinki 44 44 23). Hän on tottunut kuurojen haitta-asteen ja inval. %:n määrittelyyn. Vastaanotosta on sovittava klo 9 aamulla puhelimitse, sillä hänellä on aika kovin varattu.

Kyllähän matka Helsinkiin on monelle kallis juttu, mutta sittenkin kannattaa maksaa sekä matka, että lääkärinpalkkio, sillä se on kertkaikkinen menoerä. Jos alkuperäisen lääkärintodistuksen säilyttää ja ottaa jäljennöksiä aina tarvittaessa, ei tarvitse enää uutta lääkärintodistusta hankkia. Ilman muuta on selvää, että jokainen näyttää lääkärintodistuksensa verolautakunnassa, saadakseen verokirjaansa merkityksi sen osoittaman invaliditeettiprosentin, jolloin verovapaa osa palkasta suurenee ja veronpidätys lasketaan vastaavasti pienemmästä palkkatulosta.

Kuitenkin olisi ennen Helsinkiin matkustamista **otettava selvä, onko omalla tai lähipaikkakunnalla vakuutuslääkäriä, jonka puoleen voisi kääntyä.** Jos Helsingin matka on väistämätön, on välttämättä puhelimitse etukäteen tilattava tri Larjan-

Jatk. siv. 33

Kesällä saamme alakerran kokonaan käyttöömme, kun vuokralaiset muuttavat pois. Silloin meillä on mahdollisuus suurentaa kokoushuonetta ja sen seurauksena tietenkin toiminta vilkastuu entisestään.

— Ja sinä olet yhdistyksen pää?

Mikko naurahtaa. — Oikeastaan en ole. Vaimoni on nykyään puheenjohtaja, minä olen urheiluseuran johdossa ja kannan vastuun rahankeräyksestä, näin on helpompaa.

— Oma talo näinkin pienelle yhdistykselle on kunniakas saavutus. Sinua varmaan saa yhdistys kiittää siitä, että asiat ovat näin hyvin? Olethan ollut yhdistyksen johtokunnassa, tukipylväänä sen koko olemassaoloajan.

— Kyllähän olen ollut vakituisesti johtokunnassa, mutta kaikki me olemme vetäneet samaan kekoon, sanoo Mikko vaatimattomasti, yksimielisyyshän se on voimaa.

— Tulevaisuuden suunnitelmat, millaisia ne ovat?

— Toistaiseksi kiinnitämme kaikki voimamme rahankeräykseen, sitten toivomme saavamme seurakuntasisaren, jota on jo ennenkin pyydetty. On jälleen tehty anomus suoraan piispalle ja toivomme sen johtavan tuloksiin. Kunhan talomme saadaan vapaaksi veloista on toimintasuunnitelmia sitten vaikka kuinka paljon.

— Entä oma perhe?

— Kaikki hyvin, Mikko sanoo. Vaimoni on saanut hieman hengähtää, kun ei enää ole niin suurta työtaakkaa. Lapsia on kolme. Nuorin poikamme, joka ensimmäiset elinvuotensa sairasteli, on tervehtynyt ja ohittaa kasvussa jo perheen nuorinta, tyttöä. Pojista vanhin lähentelee kohta kouluikää. Eihän näistä näin nuorista vielä paljon kertomista ole.

— Voisitteko lähettää perheestä valokuvan?

— Ei taida olla sellaista, en tiedä, ei kai siinä nyt mitään kuvaa tarvitakaan. *Katri*

TIDSKRIFT FÖR DÖVA

OFFICIELLT ORGAN FÖR FINLANDS DÖVAS FÖRBUND r.f.

FEBRUARI | 57 ÅRGÅNG | Nr 2 - 1953

GUDS STORHET — VÅR RINGHET

Det finns människor som bildligt talat alltid begagna sig av kikare. De titta genom fel ända så att det som för andra är stort för dem blir ringa obetydligt. Så länge de göra detta är det omöjligt för dem att se någonting under den rätta synvinkeln.

Till och med Gud blir liten för dem. För andra är Han ju större än allt annat som kan nämnas — Skaparen av universum och människorna. Bakom detta väldiga skaparverk ligger kärleken till och omsorgen om varenda människosjäl som det djupaste motivet. Det ha vi inte blott fått lära oss utan också upplevat, och därpå bygga vi vår tro och vår obegränsade tillit till vår himmelske Fader.

Små människor ha blott behov av en liten Gud eller kanske ingen Gud alls — men stora människor behöva en stor Gud!

Små människor — det är sådana människor som inte äro något i sig själva utan endast äro stora i sin egen inbillning. Fast de uträtta föga eller intet ställa de sig på en hög piedestal varifrån de se ned inte blott på sina medmänniskor utan även på Gud.

De äro i allting sig själva nog, och de ha inte behov av att offra sig för något eller glömma sig själva för andra. Därför ha de inte heller något behov av en högre makt eller av någon särskild andlig styrka.

För dessa människor är Gud liten, och han är oftast helt utan betydelse i deras liv. Om de över huvud taget se Honom någon enstaka gång är det genom den omvända kikaren. Han är så fjärran för dem, svävande någonstans i universum, och han förmår enligt deras åsikt inte ingripa deras tillvaro.

Stora människor känna vi inte blott från historien och litteraturen utan också från de ödesdigra dagar som vi själva just ha upplevat. Och de som kunna betecknas som stora människor finnas också bland dem som ingen känner — det tysta och obemärkta. De äro inte stora i det yttre utan i uppoffring, tålamod och tro, en tro som skänker dem kraft att härda ut under ofta svåra förhållanden och att var andra till gagn och stöd. Allt detta har varit möjligt därför att de ha sin förtröstan på Gud.

En stor och mäktig Gud behöva vi alla, inte därför att vi äro stora och märkvärdiga människor utan därför att vi skola växa oss större i vår tro på honom och i vår kärlek till våra medmänniskor. I den styrka vi få genom tron kan det bli möjligt för oss att uträtta det stora och goda på den plats där Gud har ställt oss.

Fältbiskopen gästade Helsingfors Dövas Förening

För adventsöndagen tycks det bli tradition i Helsingfors Dövas förening att få biskopar som gäster. Förra gången, adventsöndagen år 1951 gästades föreningen ju av biskop Elis Gulin, nu var det en uniformens man som den 30 november i fjol stegade in som gäst i föreningen, fältbiskopen Johannes Björklund med fru. Biskopen överraskade de församlade med att under sitt tal upprepade gånger anlita teckenspråket, låt vara att det var litet bristfälligt. I slutet av talet lämnade han sedan förklaringen huru han lärt sig teckenspråket. Biskopen hade nämligen haft en manlig dövstum tjänare i sitt hem. För övrigt nämnde biskopen att han även i tiden varit präst för de döva under par veckors tid. Intet under att biskopen och hans fru stortrivdes bland de döva denna minnesvärda kväll. Även kvällens andra gäster, prosten och fru Louhivuori höllo tal. Fru Louhivuori talade om vardagens andliga och kristliga välsignelser i hemmet och dess verkningar i livet. Det varmt andliga och högtidliga tillfället avslutades med att prosten Louhivuori höll en stilla betraktelse och bön.

14-ÅRIG HANGÖPOJKE BERÄTTAR OM TREVLIG SJÖRESA TILL HOLLAND OCH BELGIEN

Forts. fr. Nr 12/52

På tysk mark.

Så fort vi lagt till hoppade kaptenens son Fredde, som också var med på resan, och jag i land för att ens ett ögonblick få trampa tysk mark under fötterna. Vi gjorde bl.a. ett besök i det hus därifrån slussen dirigeras och maskinmästaren slog t.o.m. för en stund av maskineriet för att visa oss hur systemet fungerar. Efter en halv timme öppnades slussen åter och vi kunde fortsätta till bunkringsplatsen. Under bunkringen begav vi oss med en tysk som ciceron för att se på Kiel och Holtenau. Vi körde omkring i staden i bil och såg bl.a. det jättemonument i granit som uppförts till minne av tyskt ubåtsmanskap. Spår av kriget såg man just inte alls, det fanns övernog av varor, frukt, radioapparater, billiga kameror o.s.v. Endast enstaka ruiner erinrade om kriget.

Så fortsatte färden längs kanalen, som var obeskrivligt skickligt byggd och tydligt vittnade om tyskarnas grundlighet, kanalbräddarna var nämligen byggda av små stenar, murningen av dem torde nog ha blivit rätt långtrådig. Själva kanalen var ca 100 m bred och färden längs den räckte en hel dag. Landskapet omkring var ganska vackert. Terrängen var flack, det fanns bara lite skog, men buskagen förekom däremot rätt rikligt. Här och där syntes vackra hus i vars omgivningar man såg betande boskap. Då och då dök det upp broar framför oss, de var i allmänhet så höga att vårt fartyg kunde passera utan vidare — ett par lyftbroar förekom också.

Högmodernt Zoo i Rotterdam.

Fyra dagar efter avfärden kom vi ut på Nordsjön och två dagar senare styrde vi in i Dordrecht där vi stannade en vecka. Jag for varje dag in till Rotterdam som är en mycket modern stad och besökte där ql.a. zoot som hör till de tidsenligaste i Europa. Därfanns faktiskt djur från alla hörn av världen — noshörningar, flodhästar, bisonoxar, apor, olika gasellarter, antiloper, giraffer, tigrar, leoparder, jaguarer, ormar, krokodiler, ödlor och zebror för att nämna några. Det var faktiskt en upplevelse att vandra omkring och titta på djuren som hade så naturliga skydd som möjligt. Det föllen in, att djuren har det ju bättre här än i frihet.

Forts. i följande nummer.

MANING I INFLUENSATIDER

Den i Europa rasande influensaepidemin kan nå även vårt land.

Vad bör och kan göras för att i största möjliga mån minska dess härjningar? Svaret lyder: Var och en bör vinnlägga sig om att förebygga smittans spridning. Därför måste vi känna till följande fakta.

Den som med öppen mun, utan skydd av näsduk, hostar eller nyser direkt mot sin medmänniska, utslungar samtidigt ur sin mun stora mängder av osynliga slemdroppar. Dessa kan innehålla sjukdomsämnen av många olika slag. Dropparna svävar i luften och inandas av personer i närheten, som sålunda blir nedsmittade. Så sprids kikhosta, mässling, scharlakansfeber, difteri, påssjuka, vanlig snuva och hosta, tuberkulos och även influensa. Genom denna såkallade droppsmitta sprids kort sagt de flesta av de farsoter som hemsöker mänskligheten i vår tid.

Vid hostanfallet bör huvudet vändas bort och en näsduk alltid hållas för munnen. Denna enkla åtgärd innebär en sor hygienisk visdom och en regel i umgänget människor emellan, som aldrig får försummas. Så skyddar man sig även bäst mot influensasmittan.

I ett ovädrat rum, där hostande människor vistas, är faran för droppsmitta särskilt stor.

Hosta eller nys aldrig mot en annan person! Låt aldrig någon hosta eller nysa mot er!

DE DÖVAS ÖDE GENOM TIDERNA

Under tiden före Kristi födelse var de dövstummas öde vanligen tragiskt. Människorna var alltid rädda när de mötte personer som var eller led av sjukdomar eller andra onormala kroppsliga tillstånd. I antiken (c:a 5000 år före Kristi födelse) ansåg man att dessa människor var drabbade av gudarnas förbannelse.

Ett av det demokratiska Atens stora namn Aristoteles (300 år f. Kristus) sysselsatte sig t.o.m. med de dövstumma i ett av sina berömda verk, men kom fram till den slutsats att de dövstumma icke kunde vara i stånd att bli »lärda». Lärdomen spelade nämligen en oerhört stor roll för grekerna.

För romarna var de dövstumma värdelösa; de kastade helt enkelt dövstumma barn i floderna. Denna uppfattning var allmän även i andra europeiska länder och förblev så långt in i medeltiden.

Den senaste utvecklingen känner alla väl. De flesta tror väl att vår tid är mycket bättre. Emellertid fanns det dövstumskolor redan för 4000 år sedan! Var i all världen låg de? Jo, i Egypten, egyptierna var ju bekanta för sin höga kultur.

(Övers. fr. Dövebladet)

SCHACKNYTT

TÄVLINGSINBJUDAN. Härmed ha vi äran inbjuda alla till Finlands Dövas Schackförbund hörande föreningar att deltaga i Vasa Dövas Schackklubbs nationella tävlingar, vilka vi med vederbörligt tillstånd arrangera i Vasa den 14—15 mars 1953 i Vasa Dövas Förenings lokal, Skolgatan 56. Tävlingarna börja lördag kl. 15 och söndag kl. 10. Vandringspokalen försvaras av Helsingfors D.F:s Schackklubb. I tävlingen om vandringspokalen räknas de tre bästas sammanlagda poängsumma. tävlingen delas i två grupper och 6 priser utdelas.

Anmälningar med deltagaravgiften, 200 mk för varje deltagare, bör sändas före den 1. 3. 1953 för reserverande av logi, till adr. Teuvo Taimisto, Gamla-Vasa, Korsholmsgatan 15. Efteranmälningar debiteras dubbelt. Spelarnas namn böra nämnas. De tävlande beredes ett dygns fritt logi.

Med schackhälsning

Vasa Dövas Schackklubb

Erkki Tuliniemi, ordf. *Teuvo Taimisto,* sekr.

SCHACKNYTT FRÅN JAKOBSTAD. Jakobstads Dövas Schackklubb har hållit sitt årsmöte. Mötet öppnades av ordf. Paul Lindberg, som hälsade de närvarande välkomna och berörde i korthet verksamheten under det gångna året. Herr Lindberg valdes även till mötets ordförande med B. Lindholm vid protokollet. Både årsberättelsen och kassarapporten upplästes och godkändes och styrelsen beviljades sålunda ansvarsfrihet.

Till ordförande för år 1953 återvaldes med acklamation Paul Lindberg. Den nya styrelsen fick följande sammansättning. ordf. P. Lindberg, viceordf. och kassör Elmer Norrbäck (nyvald), sekr. B. Lindholm, ledamöter M. Hellöre och frk. Birgit Cederberg (förestår buffeten). Suppleanter för dessa äro A. Jansson och I. Fagerlund. Till revisorer valdes fruar Saga Mattsson och Doris Norrbäck, som även är suppleant för buffetföreståndarinnan. Revisorssuppleant blev herr J. Strömsholm. Uppbördsman blev herr I. Fagerlund.

Medlemsavgiften för år 1953 fastställdes till 150 mk för män och 30 mk för damer.

Därefter följde prisutdelning för tävlingen om M. Björks vandringspris, som för ett år framåt erövrades av P. Lindberg med 9 p. 2) E. Norrbäck 6 p. 3) Hellöre 5 p. *B.L.*

HELSINGFORS DÖVAS FÖRENINGS schackklubb hade sitt årsmöte den 11 januari. Herr Hj. Sandblom återvaldes till ordförande med acklamation. Styrelsemedlemmar blev O. Entelä viceordförande, A. Sihvola sekreterare. P. Miettinen kassör och K. Hämäläinen uppbördsman.

H.D.F:s Schackklubbs månatliga blixtturneringar i schack inleddes med januaritävlingar med 27 jan. Segrare blev B. Ahlbäck med 8 p. 2) U. Saarikko 7 ½ p 3) A. Sihvola 7 p. 4) E. Putkonen 7 p. 5) K. Hämäläinen 6 p. 6) V. Tolsa 6 p.

VASA Dövas Schackklubbs årsmöte hölls den 30. 11. 1952 (för tidig tidpunkt!). Till ordförande valdes Erkki Tuliniemi och till styrelsen Gustav Lillhannus viceordf., Teuvo Taimisto sekr., Paul Ahlskog kassör, och Bror-Erik Södergård. Värdinnor blevo Elsa och Maria Hietaniemi och till klubbens representant vid förbundets årsmöte Erkki Tuliniemi.

IDROTTSNYTT

TÄVLINGSINBJUDAN. Härmed ha vi äran inbjuda alla SKUL hörande föreningar och enskilda medlemmar till deltagande i

SKUL:s skidmästerskapstävlingar

vilka vi med förbundets tillstånd arrangera i Kouvola-terrängen den 7—8 mars 1953.

Program: Lördag 7. 3. kl. 14 **15 km mästerskap** för allmänna klassen, juniorer under 21 år och oldboys (över 35 år). Samtidigt hålles mellan föreningarna lagtävling om vandringspriset varvid de tre bästas sammanlagda tid sammanräknas. Jyväskylä K.U. försvarar vandringspriset. De tävlande starta med 1 minuts mellanrum.

Söndag 8. 3. kl. 10 5 km mästerskap för damer och 30 km allmänt mästerskap.

Ikraftvarande tävlingsstadgar efterföljas. I alla klasser utdelas SKUL:s mästerskapsmedaljer som I—III pris, även i lagtävlingen på 15 km. Dessutom delas hederspris åt de bästa.

Anmälan om deltagande bör sändas senast den 27. 2. 1953 till adr. hr Eero Kossila, Kouvola, Uudenmaankatu 61. För juniorernas ålder (under 21 år) ansvara föreningarna.

Rätt till ändring i programmet förbehålles. Inkvartering ordnas i hotell och resandehem. 25 % rabatt å järnvägarna har beviljats.

Med skidhälsning

Kymmenedalens Dövas Idrottsförening »Tähti»

Emil Mattila, ordf. *Sulo Tihula,* sekr.

NORDISKA IDROTTSSERIEN 1952

Finland segrade smått väntat och blev bästa friidrottsnation i Norden och Sverige blev tvåa, men har sackat av betydligt. Norge blev tredje och kom upp till en vacker poängsumma tack vare sina goda löpare. Här nedan följer resultaten.

1. Finland:

Löpningar: Toivo Tarvonen 800 m 1,59,7 min. 805 poäng; Veikko Koskinen 800 m 2,01,3 min. 769; Toivo Tarvonen 400 m 52,6 sek. 735; Olavi Rautiainen 800 m 2,03,0 min. 734; Väinö Pelli 10,000 m 33,56,8 min. 726; Jarmo Narmala 5,000 m 16,20,0 min. 717; Väinö Pelli 5,000 m 16,22,0 min. 712; Veikko Koskinen 400 m häck 59,8 sek. 712. 5,910 poäng.

Hopp: Bror Södergård höjd 1,76 m 739 p.; Sulo Rannikko höjd 1,75 m 727; Erkki Keski-Levijoki stav 3,54 m. 708; Voitto Heikkilä tresteg 13,28 m 686; Reino Sulkanen längd 6,33 m 634; Sulo Rannikko längd 6,18 m 598. 4,092 poäng.

Kast: Eero Kossila kula 12,29 m 648 p.; Vaala Kaurela kula 12,16 m. 636; Eero Ojala spjut 56,62 m 636; Eero Ojala kula 11,86 m 608; Arvo Hämäläinen spjut 50,94 m 605; Eero Ojala diskus 35,11 m 572. 3,705 p. S:a 13,707 poäng.

2. Sverige:

Löpningar: Gustav Engström 400 m 52,0 sek. 765 p.; Gustav Engström 800 m 2,01,5 min. 765; Gustav Engström 100 m 11,5 sek. 710; Olof Johansson 5,000 m 16,27,0 min. 700; Olof Johansson 1,500 m 4,21,4 min. 696; Arne Larsson 800 m 2,07,2 min. 652; Ove Sundberg 100 m 11,9 sek. 618; Lennart Bjersing 1,500 m 4,31,0 min. 613. 5,519 poäng.

Hopp: Börje Axberg höjd 1,70 m 671 p.; Acke Fransson höjd 1,64 m 605; K.-G. Åström längd 6,17 m 596; Tage Engberg längd 6,12 m 584; Acke Fransson stav 3,05 m 519; Acke Fransson längd 5,82 m. 516. 3,491 poäng.

Kast: Robert Öman spjut 61,42 m 811 p.; K.-G. Åström kula 12,25 m 644; K.-G. Åström diskus 37,00 m 625; Robert Öman kula 12,00 m 621; Nils-Erik Berggren kula 11,55 m 580; Robert Öman diskus 34,48 m 555. 3,837 p. S:a 12,846 p.

3. Norge:

Löpningar: Kåre Smedsgaard 5,000 m 15,41,6 min. 820 p.; Finn Gjöen 1,500 m 4,13,6 min. 771; Kåre Smedsgaard 3,000 m 9,14,2 min. 765; Finn Gjöen 5,000 m 16,15,0 min. 730; Finn Gjöen 800 m 2,03,8 min. 717; Arnulf Petersen 100 m 11,5 sek. 710; Arnulf Petersen 400 m 53,8 sek. 678; Kåre Smedsgaard 1,500 m 4,26,7 min. 649. 5,840 poäng.

Hopp: Endre Grytnes höjd 1,70 m 671 p.; Endre Grytnes längd 6,52 m 681; Einar Koppen längd 5,90 m 534; Arnulf Petersen höjd 1,56 m 522; Erling Eriksen längd 5,44 m 433; Erling Eriksen höjd 1,40 m 368. j3,209 poäng.

Kast: Endre Grytnes diskus 34,76 m 563; Einar Koppen kula 10,85 m 518; Per Sikko diskus 32,38 m. 511; Per Sikko spjut 45,34 m 504; Olav Vik spjut 43,97 m 481; Gunnar Lövskeid kula 10,30 m 472. 3,049 p. S:a 12,098 poäng.

4. Danmark:

Löpningar: Knud Rasmussen 200 m 23,7 sek. 679 p. Knud Rasmussen 100 m 11,7 sek. 662; Freddy Samsöe 100 m 11,9 sek. 618; Jörgen Madsen 1,500 m 4,30,8 min. 615; Gunnar Jacobsen 400 m 55,5 sek. 605; Gunnar Jacobsen 100 m 12,0 sek. 597; Alfred Nielsen 800 m 2,11,8 min. 573; Gunnar Jacobsen 200 m 24,8 sek. 572; 4,921 poäng.

Hopp: Freddy Samsöe längd 6,26 m 617 p.; Knud Rasmussen höjd 1,60 m 563; Hans Hanson höjd 1,60 m 563; Henning Frederiksen höjd 1,55 m 512; Börge Nielsen stav 3,00 m 501; Sören Fjordbak tresteg 11,75 m 494. 3,250 poäng.

Kast: Karl Sörensen diskus 34,13 m 546 p.; Karl Sörensen kula 10,70 m 505; Harry Trap diskus 31,99 m 489; Sören Fjordbak diskus 31,08 m 466; Henning Christensen kula 10,23 m 466; Harry Trap kula 10,20 m 463. 2,935 poäng. S:a 11,106 poäng.

JAKOBSTADS DÖVAS IDROTTSFÖRENING har haft årsmöte. Ordföranden M. Hellöre öppnade mötet och hälsade de närvarande välkomna samt berörde i korthet verksamheten under det gångna året med 25-årsjubileet som huvudpunkt.

Till årsmötets ordf. valdes M. Hellöre och till sekreterare B. Lindholm. Styrelsen beviljades ansvarsfrihet sedan årsberättelsen och kassaredovisningen upplästs och godkänts. Herr M. Hellöre återvaldes med acklamation till föreningens ordförande, likaså återvaldes hela den gamla styrelsen i sin helhet: viceordf. A. Hellöre, sekr. B. Lindholm, kassör fru Saga Mattsson (förestår även buffeten) och ledamot Karl Mattsson. Suppleanter blevo E. Norrbäck och P. Lindberg. Till revisorer valdes I. Fagerlund och R. Gripström med A. Jansson som ersättare. Uppbördsman blev frk. Astrid Sandström. Medlemsavgiften förblev som tidigare 60 mk för män och 40 mk för damer. Förslag framfördes att JDIF:s manliga medlemmar gemensamt i sommar skola måla föreningens fina sportstuga »Hällebo». Det blir genom talko någon varm och vacker lördag kväll i sommar.

I JDIF:s regi skall klubbmatchen i bordtennis med Vellas, Vasa utkämpas den 21 eller 22 februari i Jakobstad. *B.L.*

FRÅN HEMLANDET

HELSINGFORS D.F:s Damklubbs årsmöte hölls den 14 januari i föreningslokalen. Då klubbens mångåriga ordfrönade fru Ida Mouton undanbett sig återval, valdes till klubbens ordförande för år 1953 fru Aura Ahlbäck och till övriga styrelsemed lemmar valdes fru Hilja Ahlbäck (viceordf. och kassör), fru Anni Jokelainen (sekreterare), syster Eeva Malmila och fru Vieno Ikola.

Landets enda bridgeklubb för döva, Helsingfors Dövas Bridgeklubb hade sitt årsmöte den 10 januari. Herr Paul Miettinen återvaldes till ordförande och till styrelsemedlemmar valdes A. Sihvola, viceordf., P. Laurila sekr., P. E. Stenberg kassör och medlem Ulla Elomaa.

ÅBO DÖVAS FÖRENINGS årsmöte hölls den 10 januari i egna lokalen. Till ordförande för detta verksamhetsår återvaldes herr Urho Lehtimäki. Viceordförande blev herrar Elias Savisaari som tillika är kassör, sekreterare blev frk. Katri Soini. Övriga medlemmar blevo frk. H. Palmunen, hrr P. Keto, F. Väisänen och M. Himberg.

MÖTEN

KYRKODAGAR I VASA hålles den 6—8 mars. Programmet börjar den 6 mars kl. 19. De dövas präster, ortens egna präster, Katri och Rurik Pitkänen, Reino Grev och flere andra tala vid dessa kyrkodagar, till vilka alla hälsas välkomna. De döva vilka önska inkvartering kunna meddela därom till Algot Strömsholm, adress: Vasa, Haldin Oy. Obs.! Tur- och returbiljett bör köpas om man reser med järnväg.

KUUROJEN LEHTI
Tidskrift för Döva

Utgivare: *Finlands Dövas förbund r.f.*
Huvudredaktör: *Urho Kierimo,* Åbo, Dövskolan. Tel. 11 490.
Red. sekr.: *Rurik Pitkänen,* Helsingfors, Elisabetsg. 27 E 10. Tel. 38 154.
Svenskspr. red.: *Börje Ahlbäck,* Helsingfors, Stora Robertsg. 1 A 5. Tel. 24 159.
Expedition: Helsingfors, Elisabetsg. 27 E 10. Tel. 38 154. Postgiro: 6825.
Prenumerationspris 1953: 1/1 årg. mk 400:—, till utlandet mk 500:—.

Vanha kirkko talviasussaan

TÄHDENVÄLEJÄ . . . *(Jatk. siv. 28)*

golta vastaanotto, muuten matka menee hukkaan ellei tohtori voi ottaa vastaan heti kaupunkiin tultua tai on matkoilla. **Kirjoittakaa aikeistanne sisar Eeva Malmilalle, os. Helsinki, Eläintarhanhuvila 8 A 2 hyvissä ajoin,** että hän voi **tilata** tri Larjangolta vastaanoton ja ilmoittaa teille, milloin on tultava Helsinkiin, säästyäksenne pettymyksiltä ja turhilta kuluilta.

Liittomme on yrittänyt saada tri Larjangolta jonkinlaisen taulukon, missä ilmaistaan %:ssa kuurouden ja puhe- sekä puheenymmärtämiskyvyn alenemisen tuottamat haitat, julkaistavaksi Kuurojen Lehdessä, mutta valitettavasti tämä erilaisten lääkärintodistusten arvioimiseksi tarpeellinen taulukko on jäänyt saamatta. Puuttuu nimittäin tarpeellista aineistoa toistaiseksi, joten on jäätävä odottamaan, milloin voimme sellaisen lehdessämme liitteenä kuuroille antaa ja myös verolautakunnille ohjeeksi lääkärintodistusten arvioimisessa.

Koska jotkin verolautakunnat asettuvat sille kannalle, että niiltä kuuroilta, jotka saavat invaliidirahaa, poistettaisiin verotuksessa invaliidialennus, voimme ilmoittaa Valtiovarainministeriön veroasiainosaston julkaisussa n:o 36 sivulla 8 mainittavan, että **invaliidiraha on verovapaa** ja sivulla 10, että **invaliidit saavat erikoisvähennyksensä** samalla tavalla kuin edellisinäkin vuosina, siis 50 %:n kuuro verovapaana tulona 50.000 mk, 75 %:n vastaavasti 75.000 mk jne. niinkuin aikaisemmin tuli jo mainituksi. Käykää välttämättömästi verolautakunnassa katsomassa verollepanoanne, ja jos huomaatte että vähennyksenne on poistettu tai lisätty veroanne, tehkää vaatimus sen oikaisemiseksi. Veroluettelot asetetaan nähtäväksi tavallisesti kesällä ja siitä ilmoitetaan paikallisissa lehdissä, ja samalla ilmoitetaan mihin mennessä verovalitukset on jätettävä ja kenelle.

Rep.

FIL.MAISTERI AADA YLÖSEN MUISTOLLE

(Puhe, jonka opettaja A. Karhunen piti Kuopion kuurojenkoulun oppilaille kevätlukukauden alkaessa.)

Hyvät oppilaat! — Te muistatte, että koulumme opettaja, maisteri Aada Ylönen sairastui viime toukokuussa syöpätautiin. Toukokuun loppupäivinä hän ei jaksanut enää tehdä koulutyötä, vaan oli sairaslomalla kotonaan. Kesällä lääkärit hoitivat häntä. Eräs taitava lääkäri suoritti hänelle vaikean leikkauksen. Hän parani vähän ja rupesi viime syyskuun alussa jatkamaan koulutyötään. Sairaus ei ollut kuitenkaan loppunut ja sentähden hänen täytyi lokakuussa jäädä uudelleen sairaslomalle. Sairaus tuli yhä pahemmaksi ja pahemmaksi ja viime joulukuun 23 päivänä eli joulun aaton aattona hän kuoli.

Fil.maisteri Aada Ylönen oli syntynyt Suonenjoella 26 päivänä maaliskuuta 1907, joten hän oli

kuollessaan lähes 46 vuoden ikäinen. Suonenjoelta hän muutti vanhempiensa mukana Kuopioon. Täällä hän kävi Kuopion yhteiskoulua ja pääsi ylioppilaaksi v. 1924. Helsingin yliopistossa hän luki etenkin historiaa, valmistui filosofian kandidaatiksi, ja sai filosofian maisterin arvon v. 1932.

Suoritettuaan käytännölliset opettajanäytteet oppikoulun historian lehtorin virkaan hän oli vähän aikaa opettajana oppikouluissa. Sitten hän valmistui kuurojenkoulun opettajaksi. Aluksi hän oli koulumme asuntolan johtajattarena ja siirtyi myöhemmin koulumme opettajaksi. — Opintomatkoja hän teki Unkariin, Ruotsiin ja Norjaan.

Opettajana hän oli ahkera, taitava, huolellinen ja auttavainen. Hän kasvatti oikein, eli sillä tavalla kuin Jumala opettaa, oppilaitaan ja opetti heille myös paljon hyödyllisiä maallisia asioita. Monella tavalla hän auttoi koulumme oppilaita. Monet oppilaat saivat hänen työnsä tuloksena vaatteita, jalkineita, leikkikaluja y.m. varsinkin raskaina sotavuosina sekä sotien jälkivuosina, jolloin oli maassamme puute monista hyödyllisistä tavaroista. Tästä kaikesta me olemme suuressa kiitollisuuden velassa hänelle.

— Seitsemäsluokkalaiset! Teidän hyvä ja taitava opettajanne on kuollut. Parhaiten te kunnioitatte hänen muistoaan sillä tavalla, että olette ahkeria, huolellisia ja tottelevaisia koulussanne koko sen puolentoista vuoden ajan, minkä koulunne vielä kestää. Muistakaa tämä velvollisuutenne!

Koulunsa päättäneiden eli vanhojen kuurojen hyväksi maisteri Ylönen teki myös paljon työtä järjestämällä heille esimerkiksi kirkkopäiviä, joissa tilaisuuksissa vanhat kuurot saivat sielulleen ravintoa ja virvoitusta. Monella muullakin tavalla hän teki työtä vanhojen kuurojen henkisen ja aineellisen elämän kohottamiseksi. Tästä kaikesta ovat varmaan vanhat kuurot hänelle suuresti kiitollisia.

Maisteri Ylösen, koulumme hyvän opettajan viimeisistä elämän päivistä voin mainita, että neljän viimeisen vuorokauden aikana ei hänellä enää ollut tuskia, vaan Jumala, johon hän aina uskoi ja luotti, oli ottanut häneltä tuskat pois. Hänen henkensä oli vielä silloin valpas ja virkeä. Silloin hän jätti hyvästit lähimmille sukulaisilleen ja ystävilleen ja kehoitti heitä aina turvaamaan ja luottamaan hyvään Jumalaan. Myös hän kehoitti sukulaisiaan kertomaan hänen kiitoksensa kaikille sekä kuuleville että kuuroille ystävilleen kaikesta siitä hyvyydestä ja ystävällisyydestä, mitä he ovat hänelle hänen elämänsä aikan osoittaneet.

Maisteri Ylönen ei pelännyt kuolemaa, vaan lähti iloiten ja kiittäen pois tästä elämästä. Tämän rohkeuden ja taivaan ikävän oli Jumala hänelle antanut. Ehkäpä hän usein ajatteli seuraavia virsirunoilijan sanoja:

Taivaaseen, ah taivaaseen Sydämeni halajaapi,
Taivaan halu turhuuden Mielestäni vieroittaapi.
Taivaaseen mun sieluni Ikävöitsee pyrkiipi.

Tammikuun 3 päivänä hänen veljensä pastori Reino Ylönen neljän papin avustamana ja suuren saattojoukon läsnäollessa siunasi hänen ruumiinsa haudan lepoon. Viimeisen leposijansa hän sai sukuhaudassa Kuopion vanhalla hautausmaalla.

Maisteri Aada Ylönen, oppinut hyvä ihminen ja opettaja, oppilaiden hyvä ystävä ja auttaja on päässyt haudan lepoon. Kipuja eli tuskia ei hänellä enää ole. Hän oli vaatimaton, nöyrä ja vakava kristitty. Hän ei ollut epäuskoinen, vaan uskovainen. Joka päivä hän rukoili Jumalaa pyytäen Jumalan siunausta ja varjelusta sukulaisilleen, ystävilleen oppilailleen, kansalleen ja itselleen. — Me uskomme, että Jumala, joka on hyvä, laupias ja oikeamielinen on ottanut hänen sielunsa taivaaseen luoksensa.

KUOPION KUUROJEN KOULUN »MARI» SIIRTYI ANSAITTUUN VANHUUDEN-LEPOON

Viime tiistaina, vuoden viimeisenä päivänä, jätettiin Kuopion Kuurojenkoulussa haikeat jäähyväiset, sillä talon vanha, uskollinen palvelija — lempinimeltään Mari — oikealta nimeltään Maria Taskinen erosi työstään lähes 30 vuotta kestäneen palveluksen jälkeen. Neiti Taskinen menetti jo 7—8-vuotiaana kuulonsa sairastettuaan ankaran tulirokon, tuli sen jälkeen noin 35 vuotta sitten Kuopion Kuurojenkouluun oppilaaksi, oli oppilaana kuusi vuotta, mutta ei jättänytkään koulua, vaan jäi sen jo rakkaiksi tulleiden seinien sisäpuolelle palvelijaksi. Tapasimme neiti Taskisen, joka on täysin kuuro, mutta siitä huolimatta hän on kyennyt säilyttämään puhetaitonsa ja vieläpä kehittämään sitä, niin että hänen puheensa on täysin ymmärrettävää ja vain pieni s-kirjaimen suhahdus ja kuuroille ominainen monotonisuus erottavat hänen puheensa kuulevien ihmisten puheesta.

— Siihen aikaan, jolloin tulin kuuroksi, oli tulirokkoa paljon liikkeellä, mutta lääkäreitä ja sairaanhoitajia ei ollut läheskään joka kylällä, kertoi neiti Taskinen mainiten samalla olevansa »Nilsiän tyttöjä».

Kun hän tuli kuurojen kouluun, oli sen johtajana tunnettu johtaja Kust. Killinen. Koulu oli samalla paikalla kuin nykyisinkin, mutta varsinainen koulurakennus oli vielä silloin keskentekoinen. Tämän jälkeen ovat koulun johtajina toimineet maist. Kahma ja nykyinen johtaja Lehtinen, opettajat ovat niinikään muuttuneet moneen kertaan ja aina uudet oppilasjoukot ovat tulleet kouluun ja jättäneet sen vuorollaan, mutta koulun uskollinen »Mari» on pysynyt läpi vuosikymmenien paikallaan suoritellen päivästä toiseen hänelle kuuluvia tehtäviä sellaisella huolellisuudella ja uskollisuudella, jota meidän päivinämme enää harvoin tapaa.

Tiedustellessamme mikä neiti Taskisen sai jäämään koulun palvelukseen, saamme kuulla, että hän piti omaa koulua parempana paikkana kuin muuta työtä. »Olenkin täältä löytänyt oman elämäntehtäväni ja olen hyvin tyytyväinen kuluneisiin vuosiin, jotka ovat tuottaneet minulle paljon iloa.»

Neiti Taskinen, joka uudenvuoden päivänä täytti 67 vuotta, lukee mielellään lehtiä ja kirjallisuutta ja niinpä hänellä onkin harvinaisen hyvä kielitaito, jota hän kuurona ei muuten olisi voinut saada. Itse hän kertoo mieluimmin lukevansa uskonnollista kirjallisuutta, mutta myös muut hyvät kirjat kiinnostavat häntä. Sanomalehdistä hän taas seuraa maailman tapahtumia ja onkin kaikista »päivän kysymyksistä» hyvin perillä. Vanhan työtoverinsa, neiti Eeva Rissasen kertoman mukaan neiti Taskinen on erittäin tunnollinen toimissaan, minkä lisäksi hän on hyvin siisti ja pitää varmasti ilman erikoista kontrollia paikat puhtaina.

Monet kuulevat ihmiset tuntevat syvää sääliä ja myötätuntoa kuuroja kohtaan ja usein ajatellaan, että kuurous on kauheinta, mitä ihmiselle voi sattua. Neiti Taskinen kuitenkin vakuuttaa, ettei hän ole tuntenut kuuroutta raskaana taakkana, vaan hänen elämänsä on ollut kaikesta huolimatta iloista ja mukavaa. Tosin joskus on kaupassa sattunut, ettei myyjä ole ymmärtänyt hänen puhettaan tai ettei hän ole ehtinyt lukea myyjän huulilta vastausta, mutta yleensä maallikonkin huomio kiintyy siihen, että Maria Taskisen kanssa on helppo keskustella, sillä hänen puhetaitonsa on hyvä ja hän osaa hyvin lukea puhetta huulilta.

Tiistaina uskollinen palvelija Maria Taskinen oli viimeistä päivää työssä, minkä jälkeen hän siirtyi viettämään vanhuuden päiviään lapsuuden aikaiseen kotitaloonsa Nilsiään. »Suuri iloni on se, että kotitaloni lähelle tulee kansakoulu, joten voin usein nähdä lapsia, joihin olen täällä koulussa tottunut», mainitsi kuurojen koulun uskollinen »Mari».

Ennen syyslukukauden päättymistä pidettiin Kuurojen koulussa juhla neiti Taskisen kunniaksi ja samalla ojennettiin eroavalle opettajien, asuntolan henkilökunnan ja oppilaskunnan arvokkaat lahjat. Juhlat ovat muodostuneetkin neiti Taskisen elämän kohokohdiksi ja niinpä hän mm. muistaa eräänä hauskana muistonaan juhlan, joka oli järjestetty hänen talossa olonsa 15-vuotispäivän kunniaksi. Iloinen hymy leviää Maria Taskisen kasvoille hänen puhuessaan tästä suuresta juhlasta.

Neiti Taskinen on koulussa tunnettu kukkien ystävä. Niinpä hänen tehtäviinsä alkuaikoina kuului koulun puutarhan hoito ja nytkin kaikki koulun huonekasvit ovat Marin hoidokkeja. Hän on käynyt myös puutarhakoulun, joten ei ole lainkaan ihme, että hän ikäänkuin loihtii kukat kukkimaan keskellä talveakin. Sotavuosinakin Maria Taskinen, siitä huolimatta että kuurojen koulu oli sotasairaalana, toimi uskollisesti sairaalan palveluksessa nelisen vuotta. Myös kuurojen yhdistykseen hän kuuluu jäsenenä ja niinpä hän onkin kaikkien vanhempien kuopiolaisten kuurojen syvästi kunnioittama ennen kaikkea uskollisen ja nöyrän luonteensa vuoksi.

(Savo, Kuopio) Vila.

Talven kaunutta

Viime uuden vuoden aattona täytti rouva MALVINA LINDEN 75 vuotta. Hän on Kotkan Kuuromykkäin yhdistyksen perustajia ja alkuvuosien toimihenkilö. Hän on yhdistyksemme kunniajäsen ja nauttii arvonantoa ystäväpiirissä. Asuu Karhulan Jumalniemessä.

50 VUOTTA täytti 6. 1. Helsingin sokeainkoulun johtaja, fil.maisteri VEIKKO ALFRED LEHVÄ. Hän on syntynyt Kangasalalla, tullut ylioppilaaksi Tampereen suomalaisesta yhteiskoulusta v. 1924, valmistunut kuurojenopettajaksi v. 1926, fil. maisteriksi v. 1935 ja sokeainkoulun opettajaksi v. 1936. Johtaja Lehvä on toiminut useita vuosia kuurojen opettajana Turussa ja Kuopiossa, johtajana Porvoon kuurojenkoulussa sekä Kuopion ja Helsingin sokeainkouluissa ja ollut v.t. tarkastajana kouluhallituksessa. Varsinaisten virkatehtäviensä ohella johtaja Lehvä on myös ansiokkaasti hoitanut erilaisia tehtäviä alansa opettajaliitossa sekä ottanut osaa kuurojen ja sokeain yhdistystoimintaan. Hyväntahtoisen ja särmättömän luonteensa vuoksi johtaja Lehvä on saanut paljon ystäviä.

Pahoittelemme, että emme aikaisemmin saaneet tietää merkkipäivästä. Esitämme näin kunnioittavat, myöhästyneet onnittelut.

Tammikuun 11 pnä täytti OTTO REINIKAINEN 75 vuotta Tainionkoskella. Hän on syntynyt kuuluisalla kauniilla Kaavilla ja käynyt Kuopion Kuurojenkoulun. Hänestä kehittyi taitava lapikkaantekijä, ja sai hän suutarinammatin ominaisuudessa ensimmäisen palkinnon lapikkaan teossa Vuoksenniskan maatalousnäyttelyssä.

Sittemmin hän muutti Enson tehtaalle viilariksi ja oli tässä toimessa kunnes joutui eläkkeelle. Talvisodan aikana menetti Otto perheineen kotinsa rajan toiselle puolelle ja rakensi uuden talon Imatralle, käyden tarmokkaana ja rohkeana vaikeuksia vastaan.

Ikävuosistaan huolimatta on Otto ripeä ja hyvissä ruumiin ja hengen voimissa, käyden Lappeenrannan Kuurojen yhdistyksen kokouksissa. Hänet tunnetaan hiljaisena, iloisena ja vaatimattomana miehenä. Syntymäpäivänään joutui Otto Reinikainen kunnianosoitusten kohteeksi, saaden lahjoja ja kukkia omaisilta ja ystäviltä. Hän elelee kuulevan vaimonsa ja tyttärensä Sirkan kanssa viihtyisässä kodissaan Tainionkoskella. *Lyyli.*

Tammikuun 12 pnä täytti rouva EMILIA KOISIO 75 vuotta. Hän on Kotkan Kuuromykkäin yhdistyksen perustajia. Hänet tunnetaan ystävällisenä ihmisenä. Hän jos kukaan muu on säännöllisesti ollut kaikissa yhdistyksen ja urh.seura Tähden kokouksissa, siten osoittaen hyvää esimerkkiä nuoremmille. On nykyään yhdistyksen kunniajäsen ja urh.seura Tähden vapaajäsen. Asuu Kotkan Kyminlinnassa.

60 VUOTTA täyttää maaliskuun 4 pnä ELIN OJANIEMI Peräseinäjoella. Hän on käynyt Jyväskylän Kuurojenkoulua ja itseopiskelun avulla oppinut taitavaksi ompelijaksi, jolla aina riittää ompelutyötä. Hän on ollut Seinäjoen Kuurojen yhdistyksen uskollinen jäsen sen perustamisesta alkaen. Säännöllisesti on hän saapunut yhdistyksen kokouksiin ajaen pyörällä 35 kilometrin matkan, avustaen yhdistyksen juhlissa tarjoilutehtävissä.

Muutamia vuosia sitten kutsui Seinäjoen kuurojen yhdistys hänet kunniajäseneksi. Kristillismielisenä henkilönä hän miellään lueskelee Jumalansanaa ja käy kirkkopäivillä, sekä Seinäjoella että Vaasassa. Ystävät ja Seinäjoen Kuurojen yhdistys yhtyvät onnittelemaan.

60 VUOTTA täyttää rouva ELVIIRA JOKILAMPI maalisk. 14 pnä Jyväskylässä.

Sydämellisesti kiitän kaikkia niitä, jotka muistivat minua täyttäessäni 50 vuotta. *Väinö Mälkki.*

Kokouksia

KOUVOLAN Kuurojen Yhdistyksen vuosikokous pidetään poikalyseolla helmikuun 15 pnä klo 12.

IISALMEN Kuurot r.y:n jatkovuosikokous pidetään maaliskuun 1 p:nä klo 12 Keskuskansakoululla. Esillä sääntöjen 8 §:ssä mainitut asiat.

KIRKKOPÄIVÄT VAASASSA, pidetään maaliskuun 6—8 pnä. Ohjelma alkaa 6 pnä maaliskuuta klo 19, Palosaaren kirkossa. Kuurojen papit, oman paikkakunnan papit, Katri ja Rurik Pitkänen, Reino Grev ja useat kuurot puhuvat kirkkopäivillä. Tervetuloa Vaasan Kirkkopäiville. Ne kuurot, jotka haluavat asuntoa ilmoittautukoot Algot Strömsholmille, osoitteella: Vaasa. Haldin O.Y. Huom. Ostakaa edestakainen matkalippu.

Urheilua

MIKKELIN Kuurot Urheilijat järjestää jäsenten-väliset hiihtokilpailut miehille ja naisille helmikuun 22 p:nä klo 10. Kokoonnutaan yhdistyksen talossa, Mikkeli, Tenholankatu 29, jossa ilmoitetaan missä paikassa hiihdetään.

KOUVOLA KUTSUU. Maaliskuun 7—8 pnä pidettävien S.K.U.L:n mestaruuskilpailujen yhteydessä järjestää Kyminlaakson Kuurojen Urheiluseuta Tähti arvokkaan juhlailtaman, alkaen lauantaina klo 19. Juhlapaikaksi on saatu Kouvolan suosituin ja arvokkain juhlapaikka, uusi, kaunis tyttölyseo, jonka välittömässä läheisyydessä on kilpailujen lähtö- ja tulopaikkana luonnon kaunis maasto.

Ohejlma tullaan järjestämään sellaiseksi, että siellä on jotain todella näkemisen arvoista m.m. balettia ja naisvoimistelijain esityksiä.

Sunnuntaina 8. 3. klo 16 on päättäjäisjuhlallisuudet palkintojenjakoineen samassa paikassa. Niin kilpailijain kuin huvimatkailijainkin viihtyisyydestä ja mukavuudesta tullaan huolehtimaan ja järjestetään kaikille sitä haluaville majoitukset.

Asuntojen ennakkotilaukset voi lähettää hra Eero Kossilalle, osoite: Kouvola, Uudenmaankatu 61, ja niiden on oltava perillä viimeistään viikkoa ennen kilpailuja. 25 % alennus rautatiellä kaikille juhliin ja kilpailuihin matkustaville. Asemalle järjestetään junien tuloajaksi oppaita, jotka opastavat kilpailuja juhlapaikalle.

Tervetuloa. Kyminlaakson K. U.seura »Tähti».

LAHDEN Kuurot Urheilijat pitivät vuosikokouksensa 11. 1. Lahden yhteiskoululla. Puheenjohtajaksi valittiin edelleen Urho Nurminen ja johtokuntaan Huvi Mattila (varapuheenj.oht.), Veikko Koskinen (sihteeri), Pauli Leikas (rahastonhoitaja), Eukari Happonen (jäsenkirjuri). Varajäseniksi tulivat Sulo Laitikas ja Kalevi Paajanen. Tilintarkastajiksi Onni Lehtonen ja Arvo Leimu. SKUL:n kokouksiin edustajaksi valittiin Urho Nurminen, varalle Pauli Leikas.

Seuran osoite: Lahti, Vilhonkatu 14.

Shakkia

KILPAILUKUTSU

Täten on meillä kunnia kutsua kaikkia Suomen Kuurojen Shakkiliiton alaisia seuroja ilmoittamaan edustajansa Vaasan Kuurojen Shakkikerhon kansallisiin Shakkikilpailuihin, jotka liiton luvalla toimeenpannaan Vaasassa tulevan maaliskuun 14—15 pnä 1953 Vaasan Kuurojen Yhdistyksen omassa huoneistossa Koulukatu 56. Kilpailut alkavat lauantaina klo 15 ja sunnuntaina klo 10. Pokaalia puolustaa Helsingin Kuurojen Yhdistyksen Shakkikerho. Pokaalista kilpaillaan 3 parhaan pelaajan pisteet yht. laskettuna. Pelataan 2 ryhmässä joissa palkintoja jaetaan 6 kpl.

Ilmoittautumiset osanottomaksuineen, kultakin kilpailijalta 200:— on lähetettävä viimeistään 1. 3. 1953 mennessä majoituksen varaamisen vuoksi, os. Teuvo Taimisto, Vanha-Vaasa, Korsholmankatu 15. Jälki-ilmoitus kaksinkertainen. Pyydetään ilmoittamaan pelaajien nimet. Kilpailijoille varataan vapaa majoitus 1 vuorokauden ajaksi.

Shakkiterveisin:

Vaasan Kuurojen Shakkikerho.

Erkki Tuliniemi puheenjohtaja — *Teuvo Taimisto* sihteeri

KUOPION Kuurojen Shakkikerhon vuosikokous pidettiin tammikuun 6 pnä. Puheenjohtajaksi valittiin A. Savolainen. Johtokuntaan tulivat: J. Laaksonen varapuheenjohtajaksi, nti Elli Lapinmäki sihteeriksi, V. Pelli rahastonhoitajaksi ja R. Pirskanen jäsenkirjuriksi.

VAASAN Kuurojen Shakkikerhon vuosikokous pidettiin 30. 11. 1952. Puheenjohtajaksi valittiin Erkki Tuliniemi. Johtokuntaan: Gustav Lillhannus varapj. Teuvo Taimisto sihteerinä, Paul Ahlskog rahastonh. ja Bror-Erik Södergård. Emänniksi: Elsa ja Martta Hietaniemi. Edustajaksi: E. Tuliniemi.

Puheenjohtajan osoite: Mustasaari as.

Sihteeri.

Kotimaasta

JOULUKUUN 13 pnä nukkui kuolon uneen rouva MARIA SALMI Lokalahdella. Hän oli syntynyt Raumalla 29. 3. 1874.

Käytyään Turun Kuurojen koulua, jossa hän oli jo aikoja sitten kuolleen opettaja Vegeliuksen oppilaana, muutti hän takaisin Raumalle. Myöhemmin solmi hän avioliiton puuseppä Mikko Salmen kanssa ja muutti asumaan Lokalahdelle. Vainaja oli reipas, virkeä kodin ihminen ja on kasvattanut 4 kunnollista lasta. Hän oli hyvä, uhrautuva äiti ja puoliso.

Vainaja siunattiin haudan lepoon tammikuun 4 pnä. Pastori Paunu toimitti ruumiinsiunauksen Lokalahden kirkossa. Omaiset ja ystävät toivat seppeleensä, samoin Vakka-Suomen Kuurojen kerhon puolesta laskettiin seppele. Useita adresseja jätettiin omaisille.

Sen jälkeen vietiin vainaja Lokalahden hautausmaalle ja haudan umpeen luotua laulettiin yhteisesti. Hautauksen jälkeen siirryttiin vainajan kotiin hänen muistoaan viettämään. Seuraavana päivänä, tammikuun 5 pnä, vietettiin Yrjö Forssin talossa Maria Salmen muistohetki. Vakka-Suomen kuurojen kerhon jäsenille tarjoiltiin kahvia leipineen.

TALOUSKURSSEJA kuuroille naisille on järjestetty H:gin seurakuntien opetuskeittiössä. Kurssit on seurakunnan järjestämät, osanotto on ollut maksullinen.

Nämä kurssit on saaneet kuurojen naisten puolelta innokkaan vastaanoton ja jokaiselle kurssille on ollut pyrkijöitä enempi kuin kerrallaan on voitu ottaa vastaan, niin että osanottajat on jaettu kahteen ryhmään.

Ensimmäisenä järjestettiin niinsanotut morsiuskurssit, jolloin nuorille naimisiin aikoville ja jo perheen emännäntehtävissä ponnisteleville naisille opetettiin ruuanlaiton kaikkia hienoja niksejä. Sitten syksyllä oli säilöntäkurssit ja viimeksi ennen joulua jouluruokien valmistuskurssi.

Kursseista lienee tämä viimeisin ollut erikoisin, koska siellä koetettiin opettaa ajan ja varain säästöllä valmistamaan hieno ja herkkuisa jouluruokapöytä.

Monenlaiset leivonnaiset, joita innokkaasti ensipäivinä leivottiin, opettivat varmaan monelle, että tarkat mitat ja painot joilla ainekset käsitellään, ovat onnistumisen a ja o.

Lukemattomat olivat ne ruokarepseptit joiden mukaan valmistettiin jouluruokia opettajan valvoessa työn suoritusta ja antaessa neuvoa milloin sitä tarvittiin. Olihan monet herkut meille jo ennestään tuttuja mutta valmistuksessa saimme ehken hyvinkin tärkeitä yksityiskohtia muistiimme. Allekirjoittanut esim. oppi valmistamaan hyvin kätevästi majoneesikastikkeen ja voitaikinan, jotka aina ovat olleet taitoni heikkoja puolia.

Kaakkujen koristelemisessa saimme erikoista opetusta ja käytännöllistä kokemusta. Luulenpa että helsinkiläisten kuurojen perheissä komeili viime jouluna oikein juhlava, kynttilöin koristettu kaakku?

Joulupöytien koristaminen oli luku erikseen. Saimme neuvoja mitä erilaisimpien juhlapöytien koristeluun, ja havaitsimme että vähin vaivoin ja pieninkin menoin, voimme neuvokkuudella kukin varojensa mukaan koristaa juhlapöytämme aistikkaaksi ja puoleensa vetäväksi, joka jo sellaisenaan on perheelle suuri virkistyksen aihe.

Kärsivällisenä, ystävällisenä ja maltillisena opettajana toimi talousopettaja Hilja Huttunen. Kuurot kiintyivät heti hänen ystävälliseen olemukseensa, hänellä oli aina joku hyvä sana ja neuvo, eikä hätää

mitään, jos joku leivos tahi piparkakku hieman vaikka pääsi palamaankin.

Kurssimme aikana pidettiin myöskin pari esitelmää. Vanhoista joulutavoista kertoili talousopettaja Pohjanpää ja maist. Vuorjoki. Viimeisenä, lopettajaisiltana meillä vieraili rovasti Louhivuori rouvineen joka myöskin puhui meille.

Olin jälleen unohtaa tulkkimme sisar Eva Malmilan. Kiitos hänelle kun teki meille tiettäväksi opettajamme neuvot ja esitelmät. *K.P.*

KUUROJEN Raittiusseura »Surd» — Dövas Nykterhetssällskap r.y:n vuosikokous pidettiin H:gin Kuurojen yhdistyksellä tammik. 25 pnä. Vuosikokouksen puheenjohtajana toimi hra B. Mouton ja sihteerinä hra V. Tolsa. Johtokunnalle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus kuluneelta vuodelta. Puheenjohtajaksi valittiin yksimielisesti huutoäänestyksellä edelleen rva Katri Pitkänen. Samoin johtokunta valittiin yksimielisesti edelleen. Varapuheenjohtajana toimii rva Lyyli Färdig, sihteerinä hra Väinö Tolsa, rahastonhoitajana hra Eino Karilas ja jäsenmaksujen kerääjänä hra Vihtori Nurmo. Jäsenmaksu päätettiin korottaa mk 100:— hengeltä.

Raittiusseuran seuraava illanvietto pidetään maalisk. 1 pnä Kuurojen yhdistyksellä. Puhujaksi tulee maisteri Kerttu Varjo.

RAUMAN Kuurojenyhdistyksen vuosikokous pidettiin 25. 1. Partiotalossa. Puheenjohtajaksi valittiin uudelleen Onni Lampinen, sihteeriksi Laila Lehtonen, rahastonhoitajaksi Viljo Ruottu, varapuheenjohtajaksi Varma Mäkilä, sekä Taisto Viljanen salkuttomaksi. Varajäseniksi Aini Lampinen ja Veikko Jalo.

HÄMEENKYRÖN Kuurojenyhdistyksen vuosikokouksessa 11. 1. valittiin puheenjohtajaksi edelleen Tahto Hirvikoski ja sihteeriksi Ester Koskinen.

Puheenjohtajan osoite on: Maanvilj. Tahto Hirvikoski, Luhalahti, Vaho.

LAPPEENRANNAN Kuurojen yhdistyksen vuosikokous pidettiin tammik. 6 pnä Peltolan koululla, 25 äänivaltaisen jäsenen läsnäollessa.

Kokouksen avasi puheenjohtaja Antti Jäkälä. Kunnioitettiin hetken hiljaisuudella edesmenneen yhdistyksen kunniajäsenen, rouva Alina Häkkisen muistoa.

Valittiin kokouksen puheenjohtajaksi Kuurojen Liiton toiminnanjohtaja Rurik Pitkänen Helsingistä, ja sihteeriksi Eino Kalpio. Kokous todettiin lailliseksi. Esitettiin toimintakertomus ja tilinpäätös ja myönnettiin asianomaisille tili- ja vastuuvapaus. Johtokuntaan valittiin: Puheenjohtajaksi Armas Lyytikäinen, varapuheenjohtajaksi Antti Jäkälä, sihteeriksi Lyyli Laitiainen, jäsenkirjuriksi Hilkka Kaksonen. Varajäseniksi: Elli Ryhänen ja Eino Leppänen.

Tilintarkastajiksi valittiin Toiminnanjohtaja Rurik Pitkänen ja Eino Kalpio. Varalle Vilho Mälkiäinen ja Uuno Kiili.

Ravintolatoimikunnan pääemännäksi Elin Ryhänen, varalle Aino Hartikainen.

Omakoti-toimikuntaan valittiin: Puheenjohtajaksi Antti Jäkälä, sihteeriksi Eino Kalpio. Muiksi jäseniksi Kusti Leppänen ja Armas Lyytikäinen, varalle Lyyli Laitiainen.

Esitettiin toimintasuunnitelma vuodelle 1953.

TURUN Kuurojen yhdistyksen vuosikokous pidettiin 10 pnä tammik. omassa huoneustossa. Kuluvan vuoden puheenjohtajaksi valittiin uudelleen hra Urho Lehtimäki. Varapuheenjohtajaksi ja rahastonhoitajaksi hra Elias Savisaari, sihteeriksi nti Kaino Soini. Muiksi jäseniksi nti H. Palmunen, hrat P. Keto, F. Väisänen ja M. Himberg.

VAROITUS

Ilmoitan täten, että yhdistys KUUROT LAPSET PUHETAITOISIKSI r.y. on yhdistyksen kokouksessa 29. 12. 52 päätetty purkaa. Tämän johdosta varoitetaan kaikkia, etteivät ryhdy mihinkään tekemisiin niiden henkilöiden kanssa, jotka tavalla tai toisella yrittävät kerätä varoja sanotun yhdistyksen nimissä. Niistä ilmoitettakoon heti poliisiviranomaisille.

Helsingissä, tammikuun 20 pnä 1953.

C.-E. Martola
Yhdistyksen ent. puheenjohtaja.

TURUN KUUROMYKKÄIN AUTTAJAYHDISTYKSEN VUOSIKOKOUS pidetään Turun kuurojenkoulussa tämän helmikuun 22 p:nä klo 12, jolloin käsitellään sääntöjenmuutokset ja voimassa olevien sääntöjen määräämät asiat. *Johtokunta.*

KUUROJEN LEHTI
Tidskrift för Döva

58. vuosikerta 1953

Julkaisija: SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y.

Päätoimittaja URHO KIERIMO, Turku, Kuurojenkoulu. Puh. 11 490.

Toimitussihteeri: RURIK PITKÄNEN, Helsinki, Liisankatu 27 E 10. Puh. 38 154.

Toimituskunta: Börje Ahlbäck, Eino Karilas, J. K. Palomaa, Katri Pitkänen.

Toimitus ja konttori: H:ki, Liisank. 27 E 10. Puh. 38 154. Kirjoitukset ja kuvat lähetettävä ennen kuukauden 15 päivää.

Tilaushinta: Koko vuodelta 1953 kotimaassa 400:—, ulkomaille 500:—. Tilauksia vastaanottavat kaikki postitoimistot.

Ilmoitushinnat: Lähempiä tietoja saa puh. 38 154. Kihlaus-, vihkimä- ja syntymäilmoitukset 300:—. Kuolinilmoitukset 500:—.

Kaikki maksut suoritettava Suomen Kuurojen Liitto r.y:n postisiirtotilille n:o 6825 tahi talouspääll. Evert Toiviolle, Helsinki, Laivurink. 33 D 88.

SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y:n

VUOSIKOKOUS

pidetään Kuopiossa Marianpäivän aattona, maaliskuun 24 p:nä Raittiusseuran talossa Minna Canthinkatu 54 seuraavan ohjelman mukaan:

Klo 12 **Vuosikokous** alkaa. Esillä sääntöjen 8 §:n määräämät ja edustajain vuosikokoukselle lähettämät asiat. Jokaista 10 jäsentä kohti on edustajilla 1 ääni.

Klo 19.30 **Päättäjäisillanvietto** samassa paikassa. Edustajilla vapaa pääsy.

Keskustelukysymykset **perusteluineen** on lähetettävä liiton toimistoon, Helsinki, Liisankatu 27 E 10, **ennen helmikuun 25 päivää,** tullakseen huomioonotetuksi.

Edustajain valtakirjat tai ote vuosikokouksen pöytäkirjan a.o. §:stä on lähetettävä liiton toimistoon helmikuun 28 päivään mennessä. Valtakirjassa tulee olla mainittuna yhdistyksen jäsenluku vuoden 1952 lopussa sekä sen osoittama liittovero 20:— jäsentä kohti lähetettynä liiton rahastonhoitajalle, muuten edustaja voi menettää äänioikeutensa. Liittomme postisiirtotilin n:o 6825.

Liitto maksaa jokaisen yhdistyksen (vähintään 10 jäsentä) yhdelle edustajalle paluulipun hinnan 3. luokassa rautatiellä. 25 %:n matkalippualennusta anotaan. Asunnostaan on jokaisen itse huolehdittava.

Keskushallitus

SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y.

(FINLANDS DÖVAS FÖRBUND r.f.)

ÅRSMÖTE

hålles i Kuopio den 24 mars i Raittiusseuran talo Minna Canthinkatu 54 enligt följande program:

Kl. 12 **Årsmötet** börjar. Behandlas de i stadgarna, § 8, förordnade frågorna samt de av representanterna till årsmötet insända ärendena. Representanterna hava 1 röst per 10 medlemmar.

Kl. 19.30 **Avslutningssamkväm** i samma plats. Avgiftsfritt för representanterna.

Diskussionsfrågorna med **motivering** böra insändas till förbundets kansli, Helsingfors, Elisabetsgatan 27 E 10, **före den 25 februari,** ifall de skola beaktas.

Representanternas fullmakter eller utdrag från årsmötet protokoll, vederbörande §, bör sändas till förbundets kansli senast den 28 februari. Fullmakten bör upptaga föreningens medlemsantal vid slutet av 1952 samt förbundsskatten 20:— per medlem, redovisad till förbundets kassör, annars kan representanten förlora sin rösträtt. Förbundets postgiro Nr 6825.

Förbundet betalar åt en representant från varje förening (minst 10 medlemmar) en returbiljett i 3:dje klass på järnväg. 25 % reserabatt ansökes. Var och en bör själv skaffa sig logi.

Centralstyrelsen.

Tilatkaa vuodeksi 1953 —

Prenumera för år 1953 på

KUUROJEN LEHTI-
TIDSKRIFT FÖR DÖVA

vuosikerta 58 — 57 årgång

Ilmestyy kerran kuukaudessa, seuraten tapahtumia kuurojen maailmassa koti- ja ulkomailla.

Toimituskunta:
Börje Ahlbäck — Eino Karilas — Urho Kierimo — J. K. Palomaa — Katri Pitkänen — Rurik Pitkänen.
Kirjeenvaihtajia eri puolilla maata!

Tilaushinnat:
Koko vuodelta 400 mk — ulkomaille 500 mk. Kuurojenkoulujen, ammatti- ja talouskoulujen oppilaat saavat sen tilaamalla opettajansa kautta jaettavaksi 100 markalla koko vuodeksi.

Tilauksia vastaanottavat kaikki postikonttorit, asiamiehet yhdistyksissä ja lehden konttori, os. Helsinki, Liisankatu 27 E 10. — Postisiirtotili n:o 6825.

Tehkää tilauksenne nyt heti ja tarjotkaa lehteä myös tuttaviennekin tilattavaksi. Omaa lehteänne levittämällä hankitte kannattajia kuurojen asialle kuulevienkin keskuudesta.

Utkommer en gång i månaden. Vad som sker och vad som hänt i de dövas värld, både in- och utrikes, skildras utförligt.

Redaktionskommitté:
Börje Ahlbäck — Eino Karilas — Urho Kierimo — J. K. Palomaa — Katri Pitkänen — Rurik Pitkänen.
Korrespondenter i skilda delar av landet.

Prenumerationspris:
För hela året 400 mk — till utlandet 500 mk. Elever i dövskolorna samt yrkes- och hushållskolorna kunna genom lärarna få prenumerera för 100 mk i året.

Prenumeration kan ske genom alla postkontor, föreningarnas ombud och tidskriftens kontor, adr. Helsingfors, Elisabetsgatan 27 E 10. Postgirokonto n:o 6825.

Gör Eder prenumeration genast och rekommendera tidskriften för Edra vänner och bekanta. Genom att sprida Er egen tidskrift på detta sätt skaffar Ni anhängare och förespråkare för de dövas sak i de hörandes krets.

RURIK PITKÄNEN
toimitussihteeri
red.sekreterare

URHO KIERIMO
päätoimittaja - huvudredaktör

BÖRJE AHLBÄCK
ruotsinkiel. toimittaja
svenskspr. redaktör

Kauppakirjapaino Oy., Helsinki 1953.